

Lord Lister

genaamd De groote Raffles Onbekende.

No. 529

Bij de Parijsche Apachen

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J.v.K.

19 Soortige Fabriek van DUBEC SCHWARZ
20 DUBEC GOLDEN ULTRA
30 DUBEC AROMATISCH
40 DUBEC

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM

Producteur d'Opium en d'Argente Diplôme d'honneur
la Haye 1892 de S.M. le Prince d'Orléans
et de Vienne

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

BIJ DE PARIJSISCHE APACHEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Op het spoor.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 238
Wie is de Misdadiger	„ 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was ongeveer negen uur in den morgen toen de rechter van instructie Maître Bastien zijn bureau in het paleis van justitie te Parijs binnentrad.

Zijn secretaris had juist een portefeuille met akten op de plaats van zijn chef neergelegd en stond nu in onderdanige houding gereed om den heer Bastien bij het afleggen van hoed en jas de behulpzame hand te bieden en zich daarop naar zijn eigen kamer te begeven.

Mr. Bastien nam aan zijn schrijftafel plaats en zonder een blik te slaan op de voor hem liggende papieren, keek hij door het openstaande venster naar buiten.

Zooals men weet ligt het Palais de Justice op het Ile de la Cité, een eiland midden in de Seine, dat door een negental bruggen met het „vasteland" van de stad verbonden is.

De westelijke zijde van het gebouw kijkt

Raffles 529.

met zijn talrijke vensters uit op een klein, driehoekig park, dat tusschen twee rijen huizen gelegen is, terwijl de zuidelijke zijde op de Seine uitkijkt, die, wanneer men uit de hooger gelegen vensters kijkt, het groote gebouw schijnt te bespoelen.

Dit is echter niet het geval. De vensters aan de zuidzijde worden in den zomer als het ware omringd door de bladeren en de takken der boomen, die aan den waterkant zijn geplant van de smalle kade, waaraan het Paleis is gelegen.

Maître Bastien nu keek naar het traag voortstroomende water van de Seine, die hij door de takken der boomen zag schitteren.

Mr. Bastien verveelde zich.

Hij vond geen voldoening in het uitoefenen van zijn beroep, dat hij op den duur eentonig vond.

Reeds jarenlang droomde hij van een groote, geweldige strafzaak, waarin niemand enig spoor van de daders zou kunnen ontdekken en welke ingewikkelde geschiedenis door zijn scherpzinnigheid zou worden opgehelderd.

Hij twijfelde geen oogenblik aan zijn eigen groote bekwaamheden, maar de dagelijksche sleur van onbeduidende diefstallen en kleine overtredingen stelde hem niet in de gelegenheid zijn droom te verwezenlijken.

De zoo vurig verwachte „groote zaak” kwam niet.

Nog nooit had hij tegenover een geslepen misdadiger gestaan.

De arme drommels, die voor hem gebracht werden, waren verre van listig; zij bekenden meestal zonder veel omhaal van woorden hun schuld. Zij gaven hem niet de gelegenheid, veel scherpzinnige strikvragen te stellen en Bastien's arbeid bleef beperkt tot het op protocol brengen van hunne bekentenissen, een werkje, dat evengoed door zijn secretaris kon worden opgeknapt.

Nadat Maitre Bastien een poosje met open oogen had zitten droomen wierp hij eindelijk een blik op de portefeuille met akten, die vóór hem lag en juist begon hij de papieren te voorschijn te halen, toen er aan de deur werd geklopt.

Op zijn „Entrez!” trad zijn secretaris binnen, die hem een visitekaartje overhandigde.

Mr. Bastien las:

PHILEAS BAXTER.

detective-Inspector-in-chief

Londen.

Scotland Yard.

Blijde verrassing maakte zich van hem meester toen hij den naam las van het wereldberoemde detective-bureau in Engeland's hoofdstad.

Als een beambte van deze groote instelling hem kwam bezoeken, dan kon dat niet zijn voor een geringe aangelegenheid en Mr. Bastien zag in zijn verbeelding reeds zijn lang gekoesterde hoop verwezenlijkt.

„Laat dien heer binnen!” — verzocht hij zijn secretaris.

Deze ging heen en Mr. Bastien draaide zich om in zijn stoel, om den binnentredende goed te kunnen zien.

Toen inspecteur Baxter binnentrad, stond hij op en nadat de ceremoniën der voorstelling waren geschied, bood hij zijn bezoeker een stoel aan en zei in goed Engelsch:

„En, Mr. Baxter, wat verschaft mij de eer van uw beroek?”

„Dat is gauw gezegd,” antwoordde de Engelschman hem. „Lord Lister, die onder den naam Raffles in Engeland tallooze schurkenstreken heeft uitgevoerd en die door ons wordt gezocht, bevindt zich op het oogenblik te Parijs.”

Mr. Bastien sprong op.

„Raffles! dezelfde, op wiens gevangenneming de Engelsche autoriteiten een premie van 1000 pond hebben gezet?”

„Jawel”, vervolgde Baxter, „hij is het en, naar mij uit betrouwbare bron werd bericht, is deze Raffles in Parijs en het verbaast mij zeer, dat hij hier nog geen misdaad heeft gepleegd, die u ter oore is gekomen”.

„Nee, tot dusverre heb ik hiervan nog niets vernomen,” antwoordde Mr. Bastien, „en ik geloof, dat die Lord Lister, als hij zich, zooals gij denkt, werkelijk in Parijs bevindt, er belang bij zal hebben, zich hier kalm te houden.”

„Ik geloof dat niet,” meende Baxter, „waarom zou Raffles hier niet even goed aan het werk gaan, als in Engeland?”

„Wel, mr. Baxter!” zei Mr. Bastien, „daar is onder andere een voorname reden voor. Als het u mocht gelukken, hem hier op te sporen en op grond der in Engeland gepleegde strafzaken in hechtenis te laten nemen, dan zouden aan zijn uitlevering naar Engeland vele groote bezwaren verbonden zijn.

Mocht hij daarentegen hier een misdaad begaan, dan moet hij voor een Fransche rechtbank verschijnen en het vooruitzicht op jarenlangen dwangarbeid in Nieuw Caledonië zal den gentleman wel tot voorzichtigheid aansporen.”

Baxter scheen na eenig nadenken het hiermede eens te zijn en zei:

„Het zou mij voldoende zijn, hem op Franschen bodem in hechtenis te nemen. De uitlevering zou wel is waar eenigen tijd in beslag nemen, maar ernstige bezwaren zouden zich niet voordoen. Ik wilde gaarne weten, of ik daarbij op uwe hulp mag rekenen?”

„Natuurlijk!“ haastte Mr. Bastien zich te verzekeren, toen opnieuw aan de deur werd geklopt.

Nu bracht de secretaris een brief, geadresseerd aan den rechter van instructie en met het opschrift: „dringend, veel spoed!“

Mr. Bastien vroeg Baxter vergunning om den brief te mogen openen, maar nauwelijks had hij een blik geslagen op het papier, dat hij uit het couvert haalde, of hij uitte een kreet van verbazing.

„Weet gij, van wien deze brief komt?“ vroeg hij aan Baxter.

„Neen!“ antwoordde deze.

„Van Raffles!“ klonk het terug.

Als door een adder gebeten, sprong inspecteur Baxter op van zijn stoel en snelde naar Mr. Bastien om met hem samen den brief te lezen.

Beiden waren naar het raam geloopt en met vliegende haast lazen zij het volgende briefje, dat in keurig Fransch was gesteld:

„Zeer geachte Maître Bastien, Ik weet, dat op dit oogenblik inspecteur Baxter van Scotland Yard uit Londen zich in uw bureau bevindt en daar het mijn vurigste wensch is, dezen waardigen beambte bij zijn inspannend werk de behulpzame hand te bieden, kan ik niet nalaten, u op eenige punten attent te maken, die het u en hem misschien mogelijk zullen maken, mij te arresteren.

Ik zelf heb er mijn vriend Baxter op attent gemaakt, dat ik mij te Parijs bevind.

Inspecteur Baxter was zoo vriendelijk om dit feit zóo interessant te vinden, dat hij zelf van Londen hierheen reisde en gisteravond zijn intrek nam in „Hotel Terminus.“

Ik heb hem voortdurend in het oog gehouden en volgde hem ook heden op zijn weg naar uw cabinet.

Ik veronderstel, dat hij bij u hulp komt vragen om mij op te sporen en, omdat hij er naar verlangt, weer iets van mij te hooren, stel ik hem voor, naar mij te informeeren bij den heer Menuisier in de Rue Bayen.

Dezen achtenswaardigen man, die zich in

den loop der jaren een aanzienlijk vermogen bijeen heeft gewoekerd, heb ik het bedrag van zesmaal honderdduizend francs afhandig gemaakt en dat nog wel zonder eenige daad van geweld. Integendeel, de heer Menuisier heeft mij het geld persoonlijk overhandigd. Met mijn gewone bescheidenheid, die den heer Baxter zoo goed bekend is, stelde ik mij tevreden met de zesmaal honderdduizend francs, die de heer Menuisier mij gaf om valsch bankpapier te vervaardigen¹⁾. Deze brave man zal waarschijnlijk niet heel openhartig tegenover u zijn, maar met uw scherpzinnigheid zal het u wel gelukken, alles wat gij wilt weten, uit hem te krijgen.

Ik zal niet in gebreke blijven, u telkens, na korte tusschenpoozen, steeds weer opnieuw iets van mij te laten hooren; ik beveel mij in uwe vriendschap aan en teeken

hoogachtend
JOHN RAFFLES."

Toen beide mannen den brief hadden uitgelezen, keken zij elkaar eenige oogenblikken zwijgend aan. Eindelijk zei Baxter:

„Dat is net iets voor Raffles!“

Hij had den brief in gedachten in zijn zak gestoken maar gaf hem weldra terug en wendde zich weer tot den rechter van instructie.

„Wij moeten dien Menuisier dadelijk gaan opzoeken,“ — meende hij.

Verbaasd staarde Mr. Bastien den Engelschman aan.

„Maar gelooft gij werkelijk aan het bestaan van dien Menuisier, denkt gij, dat de brief waarheid bevat?“ — vroeg hij.

„Gij kent Raffles niet,“ verklaarde Baxter. „Dit is niet de eerste brief, dien ik van hem krijg, hij deelt de volle waarheid mee, met leugens laat de kerel zich niet in!“

„Dat moet een vreemd mensch zijn“, zei Mr. Bastien hoofdschuddend.

Daarop nam hij hoed en jas en verliet met Baxter het gerechtsgebouw.

¹⁾ Zie no. 521 dezer Serie: De Parijsche Cactacomben.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het huis van den woekeraar.

Het liep tegen elf uur op denzelfden ochtend, toen een auto uit de breede Avenue Niel de smalle, vuile Rue Bayen inreed en stilhield voor het huis, waarin de heer Menuisier, de oude woekeraar, met zijn huishoudster Coralie woonde.

Het wantrouwen van Menuisier, een zijner voornaamste eigenschappen, was, zooals begrijpelijk is, nog veel meer toegenomen, sedert Raffles hem, vermomd als schilder, zesmaal honderdduizend francs afhandig had gemaakt onder het voorwendsel valsch bankpapier voor hem te zullen gaan maken.

Hij beefde van machteloze woede, als hij bedacht, hoe die zoogenaamde schilder het tuinhuis van hem gehuurd en hem in de val gelokt had.

Hoewel hij nog genoeg geld over had om zijn verdere levensjaren onbezorgd te kunnen doorbrengen, kon hij toch niet over het geleden verlies heenkomen en als iets zijn woede nog kon verergeren, dan was het de gedachte, dat hij niet den moed had om de hulp van het gerecht in deze zaak in te roepen.

Hij moest zelfs blij zijn als niets van de geschiedenis uitlekte want hij was strafbaar, omdat hij het geld had gegeven voor het vervaardigen van valsch bankpapier.

Vanuit zijn raam had hij de auto zien naderen en toen twee elegant gekleede heeren uitstapten, die op zijn huis toestapten, vermoedde hij, dat zij voor zaken kwamen.

Als naar gewoonte nam hij in zijn ouden leunstoel plaats, terwijl hij zich voornam, zijn slachtoffers dezen keer danig te plukken.

Maar een doodelijke angst maakte zich van hem meester, toen hij op het visitekaartje, dat de oude Coralie hem overhandigde, las:

Mr. HENRI BASTIEN
Officier van het Legioen van Eer.
Rechter van Instructie.

Een rechter van instructie bij hem! Bevend

van angst stond hij op toen hij gelastte, de heeren binnen te laten.

Mr. Bastien en inspecteur Baxter traden de kamer binnen en toen de oude Coralie was heengegaan, wendde de rechter van instructie zich tot den ouden man met de vraag:

„Zijt gij de heer Menuisier?”

Na een bevestigende hoofdknik van den woekeraar vervolgde hij:

„Een Engelsche spitsboef, bekend onder den naam Raffles, heeft u afgezet voor zesmaal honderdduizend francs.”

„Ik weet niet, heeren....” klonk het van Menuisiers trillende lippen, maar de rechter van instructie liet hem niet uitspreken.

„Gij wilt ontkennen, en ik begrijp de reden daarvan, want gij hebt Raffles dat geld gegeven om samen valsch bankpapier te vervaardigen”.

„Dat is niet waar”, riep Menuisier uit, nu weer brutaal wordend en blijkbaar van meening zijnde, dat hij door te blijven ontkennen, zich zelf kon redden.

„De schurk heeft het geld behouden, dat ik hem uit medelijden ter leen gaf, opdat hij in staat zou zijn een uitvinding van hemzelf te vervaardigen en in den handel te brengen.”

„Wat was dat voor een uitvinding?” vroeg Mr. Bastien.

„Ik moet u daarop het antwoord schuldig blijven, zei Menuisier gevat, „want ik ben van plan, haar nu zelf uit te voeren om tenminste weer in het bezit te komen van een gedeelte van mijn geld.”

Mr. Bastien keek den woekeraar met een spottend lachje aan.

„Monsieur Menuisier, ik ben met uw verleden zeer nauwkeurig op de hoogte en ge kunt me daarom niets wijs maken. Maar dit onderwerp zullen wij laten rusten; vertel mij liever eens, op welke wijze Raffles zich bij u heeft geïntroduceerd.”

„Hij huurde mijn tuinhuis onder den naam van Rapin en gaf zich uit voor schilder.”

„Is uw tuinhuis reeds weer bewoond?"

„Neen".

„Geleid ons dan erheen!" — beval Mr. Bastien.

Menuisier nam zijn sleutels en ging door den tuin zijn bezoekers voor.

Onderweg had de oude woekeraar gelegenheid om na te denken. Als hij bij zijn beweringen bleef, — zoo overwoog hij — zou hij niets te vreezen hebben, want men kon hem niets bewijzen.

Hij had de deur opengesloten en trad met de beide heeren de kamer binnen, waarvan de eene hoek in beslag werd genomen door den ouden schoorsteenmantel. In den hoek daartegenover stond een eenvoudig bed en in het midden van het vertrek bevond zich een klein tafeltje.

Deze schamele meubelen, die ook Raffles er indertijd in had aangetroffen waren alles wat zich in de kamer bevond.

„Dus hier heeft Raffles gewoond?" vroeg Mr. Bastien den gastheer.

Maar Menuisier was vastbesloten, alle onaangename vragen te ontwijken en op onverschilligen toon antwoordde hij:

„Ik weet niet, of mijn huurder Raffles was, hij noemde zich Rapin. Bovendien kan ik niet eens zeggen door hem benadeeld te zijn. Ik heb geprobeerd, zaken met Rapin te doen; in hoeverre mij dat gelukt is of niet, daarover wensch ik mij niet uit te laten."

Baxter, die nieuwsgierig had rondgekeken, zonder iets te ontdekken, wat zijn aandacht waard was, zei nu tot Mr. Bastien in het Engelsch:

„Ik weet, dat Raffles niet liegt; zijn mededeelingen zijn altijd overeenkomstig de waarheid, maar zoolang wij hem niet hebben, kunnen wij dezen man niets bewijzen en moeten wij genoegen nemen met zijn verklaring. Maar bevat dit tuinhuis geen ander vertrek?" vroeg hij opeens in het Fransch, zich tot Menuisier wendend.

„Jawel", antwoordde deze. „Aan de andere zijde van de gang is nog een kamer", en reeds had hij de deur geopend om zijn beide bezoekers naar het andere vertrek te geleiden.

De deur van het eerste vertrek werd achter de drie mannen gesloten, niemand bevond zich

hier meer in. En terwijl Menuisier met zijn bezoekers in het andere vertrek vertoefde klonk plotseling in de eerste kamer een zacht gekraak uit den hoek, waar zich de schoorsteen bevond. De schoorsteenmantel schoof naar voren en opende zich als een deur. In de donkere muuropening stond een gedaante.

Die gedaante was Raffles.

Toen hij een paar dagen geleden eens naar Parijs was overgestoken, had hij zijn intrek weer genomen in de de hem toebehoorende villa in de Avenue van het Bois de Boulogne. Van daaruit had hij het briefje geschreven, dat Maître Bastier des morgens in zijn cabinet had ontvangen en hij had uitgerekend, dat de rechter van Instructie in gezelschap van inspecteur Baxter zeer zeker een bezoek zou gaan brengen aan den in zijn briefje genoemden heer Menuisier en daar ongeveer tegen elf uur zou kunnen zijn.

Hij wilde wel weten wat de drie mannen met elkaar zouden bespreken en hen bovendien eens verbaasd doen staan. Hij was daarom door de geheime, onderaardsche gang der Catacomben, die zijn villa met het tuinhuis in de Rue Bayen verbond naar het terrein van zijn vroegere onderneming gegaan en had achter den schoorsteen verborgen, een gedeelte van het gesprek der drie mannen aangehoord.

Nu luisterde hij voorzichtig of hij niets hoorde in het andere vertrek.

Maar alles bleef stil en met zachte, onhoorbare schreden sloop Raffles naar het tafeltje midden in de kamer.

Hierop legde hij een groot, wit couvert, waarop met flinke, duidelijke letters een adres geschreven was.

Daarna verdween hij zonder geluid te maken weer in zijn schuilplaats en sloot den schoorsteenmantel achter zich dicht.

Hij was er van overtuigd, dat het vinden van den brief den mannen tot een nauwkeurig onderzoek van de kamer aanleiding zou geven, want zij zouden natuurlijk begrijpen, dat het schrijven alleen door een geheime gang binnen gebracht kon zijn.

Daarom nam hij aan de binnenzijde de klink, waarmee de draaiende schoorsteenmantel in de kamer kon worden geopend, er uit, ging daarop kalm op de trap zitten, die naar

het onderaardsche gewelf leidde en luisterde aandachtig.

Zijn geheim was goed bewaard, want nu de klink was weggenomen, was het onmogelijk om den schoorsteenmantel weg te schuiven, zelfs al zou een zoekende hand toevallig op de veer drukken, die diende om vanuit de kamer den weg naar de catacomben te openen.

Raffles behoefde niet lang te wachten.

Na eenige oogenblikken kwamen de bezoekers met Menuisier in de kamer terug.

Baxter's argusblikken vielen dadelijk op het witte couvert, dat op de tafel lag.

Hij nam het op, maar een doodelijke schrik maakte zich van hem meester, toen hij het adres las, dat in duidelijke letters op het couvert stond:

„Aan de heeren
Maitre BASTIEN en inspecteur
BAXTER als vriendelijke hulp
in deze lastige zaak van Raffles”.

„Raffles is hier geweest!” riep hij uit, terwijl hij Mr. Bastien het couvert onder den neus duwde.

Een rilling voer door Menuisiers leden, de sleutels rinkelden in zijn sidderende handen en zijn dun grijs haar stond van ontzetting overeind.

Hier waren bovennatuurlijke dingen in het spel!

Hoe was die brief nu weer in deze kamer gekomen? Natuurlijk langs denzelfden weg, die indertijd zijn geheimzinnige huurder Rapin had genomen, toen hij plotseling, zonder eenig spoor achter te laten, verdwenen was!

Verlamd van schrik leunde hij tegen de deur en staarde met strakke oogen naar Baxter, die nu het couvert opende, om den inhoud te onderzoeken.

Het couvert bevatte de overeenkomst tusschen Menuisier en Rapin betreffende de gezamenlijke vervaardiging van valsche bankpapier. De handteekening van den woekeraar stond er duidelijk onder.

Menuisier, die het document onmiddellijk herkend had, schreeuwde:

„Het is een leugen! de handteekening is valsche!”

„Zwijg! Gij zijt op het oogenblik bijzaak!” beet Mr. Bastien hem toe.

Menuisier zag de oude Coralie in den tuin loopen en riep haar.

„Is er in de laatste vijf minuten iemand door het huis hierheen gekomen?” schreeuwde hij haar in het oor.

Het duurde geruimen tijd, eer de halfdoove oude vrouw hem had begrepen; eindelijk echter antwoordde zij, dat er niemand geweest was, en dat zij zelf de huisdeur had moeten openen in dat geval.

Baxter had tot dusverre zwijgend naar het gesprek geluisterd, maar richtte nu het woord tot Mr. Bastien.

„Ik geloof niet, dat Raffles hier langs den gewonen weg gekomen is — zei hij. — Er bevindt zich hier waarschijnlijk een geheime toegang.

„Zijt gij met iets dergelijks bekend?” vroeg hij Menuisier.

Deze schudde ontkennend het hoofd, maar de Engelsche detective was reeds bezig de muren te onderzoeken en te bekloppen.

Tevergeefs! Nergens hoorde hij eenig dof geluid, nergens vond hij een verdachte nis.

Zijn vingers gleden zoekend langs den schoorsteenmantel, zij drukten op elk knopje in het snijwerk, zij zochten zelfs in de opening van den schoorsteen, maar niets verried de aanwezigheid van een geheime gang.

Vermoeid gaf Baxter het eindelijk op.

„Deze kamer moet bewaakt worden”, zei hij tot Mr. Bastien. „Gij kunt politiebeambten halen van het dichtstbijgelegen politiebureau, dat zal u geen moeite kosten, als gij zegt, wie gij zijt, ik zal zoolang hier wachten”.

Mr. Bastien, die het volkomen met den Engelschen detective eens was, aarzelde geen oogenblik om te gaan.

Terwijl de oude woekeraar nog steeds in stomme wanhoop tegen de deur leunde, begon Baxter opnieuw het vertrek te doorzoeken.

Hij ging op den vloer liggen en onderzocht met pijnlijke nauwkeurigheid elken vierkanten centimeter van de planken.

Maar ook dit had geen beter resultaat dan het vorige onderzoek en blijkbaar zeer teleurgesteld, liet hij de bewaking van het vertrek

verder over aan de twee politiebeambten, die Mr. Bastien medebracht.

Menuisier werd meegedeeld, dat hij voorloopig nog op vrije voeten bleef, maar onmiddellijk gehoor moest geven aan de eerste de beste oproeping, die hij van den rechter van instructie zou krijgen.

Daarop stapten de beide heeren weer in de auto, die nog voor de deur stond te wachten en reden weg.

Mr. Bastien was meer opgewonden, dan hij zich zelf bekennen wilde, want het oogenblik om zijn eerezucht te bevredigen, was nu nabij.

Dit was de groote zaak, waarop hij jarenlang had gewacht en hij nam zich voor alles in het werk te stellen om Raffles, den Grooten Onbekende, meester te worden.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

In het hol der Apachen.

Parijs is niet alleen de stad van weelde en genot, Parijs herbergt ook binnen haar muren een bende misdadigers, die wreeder en afschrikwekkender zijn dan in eenige andere stad ter wereld.

Die kerels zijn berucht geworden onder den naam Apachen.

In sommige wijken van Parijs wonen zij in goed georganiseerde benden.

Het grootste gedeelte van hun inkomsten vindt zijn oorsprong in diefstal en inbraak, maar misdaden, gepaard aan moord en doodslag, verschaffen hun dikwijls buitengewoon grooten buit.

De dagelijksche strijd, dien de Parijsche politie tegen de Apachen voert, zou wanhopig zijn als er niet een omstandigheid bijkwam, gunstig voor de politie.

De kleinere benden zijn namelijk zeer ja-loersch op elkaar.

Zij, die in den strijd met de politie overwinnen, bevechten elkaar onderling en deze vechtpartijen ontaarden soms in bloedige gevech-

ten, die op klaarlichten dag op de openbare straat worden gehouden.

Eerst als de politie den boel uiteen komt drijven, slaan beide partijen op de vlucht.

Zij nemen hun gewonden met zich mee, maar het gebeurt meer dan eens, dat 4 of 5 dooden op het terrein van den slag achterblijven.

Als een van deze kerels levend in handen van de politie valt, wordt hij, in zoover zijn misdaden een dergelijk vonnis rechtvaardigen naar de strafkoloniën van Frankrijk, naar Nieuw-Caledonië gezonden.

Maar ondanks dit alles worden de Apachen elkaar nimmer ontrouw, steeds nieuwe aanhangers vinden zij in de onderste lagen der bevolking en in onverminderd aantal zetten zij den strijd tegen de openbare veiligheid voort.

Elke vreemde ambtenaar van politie, die Parijs bezoekt, bezoekt de plaatsen, waar de Apachen feestvieren en zoo had ook inspecteur Baxter het geleide van twee geheime agenten meegekregen, waarmede hij geduren-

de den avond, van den dag waarop de huiszoeking bij Menuisier had plaats gehad, de afgelegen wijken der hoofdstad bezocht.

Het was niet alleen beroepsbelangstelling, die den Engelschman dezen tocht deed maken, hij koesterde ook de hoop, dat hij toevaltig iets over Raffles zou vernemen.

Hij vermoedde niet, dat de man, dien hij zoo ijverig zocht, zeer dicht bij hem was.

Raffles had namelijk rekening gehouden met de gewone nieuwsgierigheid der detectives en terwijl hij in de vestibule van het hotel Terminus zat, zag hij, zelf onkenbaar vermomd, dat Baxter tegen 8 uur in den avond met de beide Fransche politie-agenten uit de eetzaal van het hotel kwam.

Het drietal bleef toevallig dicht bij Raffles staan en deze kon duidelijk hooren, hoe een der agenten den Engelschman het programma voor dien avond voorstelde.

Hij hoorde, dat de drie mannen zich op hun tocht door het nachtelijke Parijs in de kroeg „De Wakende Engel” zouden ophouden voor het maken van volksstudies.

Raffles kende deze verzamelplaats van Parijsche misdadigers zeer goed en toen Baxter hem den rug toedraaide en met zijn beide gidsen naar buiten ging, stond ook hij op.

Hij moest voorzichtig zijn, daar hij zonder op te vallen in de nabijheid van inspecteur Baxter en diens gidsen wilde blijven.

Het liep tegen elf uur in den avond.

De smalle Rue Popincourt, die van de Place de la Bastille door een der ellendigste wijken van Parijs loopt, was pikdonker en stil. Deze stilte werd slechts zelden gestoord door den sleependen stap van een patrouilleerend politie-agent, of door den snelleren gang van een naar huis terugkeerend arbeider.

De smalle, leelijke gevels der huizen verhieven zich in het nachtelijk duister en uit de vensterruiten, die sinds menschenheugenis niet door een reinigende hand van vuil en stof waren ontdaan, drong slechts hier en daar een sombere, gele lichtschijs naar buiten.

De talrijke kroegen, die zich hier, evenals in alle arme wijken, bevonden, hadden juist hun deuren gesloten en daardoor de rust in de straat werkelijk grooter gemaakt.

Slechts uit een der huizen drong, hoewel gedempt, het lawaai van vroolijke, overmoeidige stemmen naar buiten.

Hier bevond zich „De Wakende Engel”; een herberg, die bekend stond als het hoofdkwartier der Apachen uit dit stadsgedeelte.

De politie kende de stamgasten van deze kroeg en misschien was het daarom, dat de waard, monsieur Pistolet, meer vrijheid had op het gebied van nachtpermissie, dan de eigenaren der andere herbergen, die door een meer fatsoenlijk publiek werden bezocht.

Een smalle steenen trap, die de aanraking van een bezem niet kende, leidde door een zwartberookte kelderruimte naar de lokalen van „De Wakende Engel”, waar de heer Pistolet den schepter zwaaide.

Wie deze trap zag, kon alleen met afschuw en bange vrees denken aan de ruimte, die daar achter moest liggen, en dat voorgevoel bedroog hem niet.

Langs de eertijds witgekalkte wanden stonden smalle tafels en banken; onzedelijke opschriften en teekeningen bedekten de muren.

De longen der bezoekers werden vergast op een mengsel van tabaksrook, etenslucht en bierwalm, waarbij zich nog voegde de geur van goedkoope, slechte parfums, afkomstig van de vrouwelijke gasten van „De Wakende Engel”.

Deze lucht vulde als een vieze walm de tamelijk groote, maar lage ruimte en twee petroleumlampen, die van de zoldering afhingen, hadden moeite om door dezen sluier heen te dringen.

Als men aan dit slechte licht gewend was en eindelijk in staat om de zich in het vertrek bevindende voorwerpen waar te nemen, zag men aan den muur tegenover den ingang de toonbank, waarachter zich de groote, sterke Pistolet heen en weer bewoog.

Een versleten, vuil tapijt, dat achter de toonbank aan den muur hing, diende als portière en verborg de deur, die naar de keuken leidde.

Hier was een oude, tandelooze vrouw bezig de gerechten te bereiden, die op de spijskaart vermeld stonden.

Pistolet was zoowel bij de misdadigers als bij de politie niet bemind, maar zeer bekend.

De politie vermoedde, dat Pistolet, als het zijn persoonlijk voordeel gold, gemeene zaak maakte met de Apachen, terwijl deze laatsten weer hem ervan beschuldigden, als het hem voordeel bracht, als politie-spion te spelen.

De vermoedens van beide partijen hadden recht van bestaan, maar de diensten, die Pistolet soms aan de politie bewees, waren belangrijk, zoodat men, waar het hem gold, veel door de vingers zag.

Pistolet, die onder meer reeds zes jaar dwangarbeid in Cayenne achter den rug had, beschikte over een fabelachtige lichaamskracht en wie hem met opgestroopte hemdsmouwen en reusachtig gespierde armen, het vierkante, brutale hoofd op den stierennek, achter zijn toonbank zag staan, begreep dadelijk, dat diegene der partijen, die de hulp van dezen ongetemden kracht mensch op zijn hand had, de overwinning moest behalen.

Er was een vrij groot aantal gasten aanwezig.

De jongens, wier vriendinnen ginds op de boulevards haar schandelijk bedrijf uitoefenden, zaten hier hun cigarette te rooken en kaart te spelen, terwijl naast hen de glazen warme wijngroc stonden, de lievelingsdrank dezer heeren.

Bijna alle tafels waren door dergelijke groepen bezet, waarbij zich soms een meisje voegde, dat van buiten kwam om haar vriend de opbrengst van haar beroep te brengen.

De gesprekken waren luidruchtig en vrolijk en nu en dan stond een der heeren op, om bij een oude piano, die in een der hoeken stond, en begeleid door zijn dame, een lied ten beste te geven.

Aan een der tafels zat een man alleen.

Toen hij binnengekomen was, was hij door de stamgasten met wantrouwen ontvangen.

Daar hij echter kalm en rustig aan een der tafeltjes plaats nam, een flesch rooden wijn bestelde en onverschillig begon te drinken, bemoeide men zich weldra niet meer met hem.

Hij zag er uit als een van de arbeiders, die werkzaam waren aan de kanalisatie. Zijn pet bedekte het geheele voorhoofd; dikke lokken zwart haar kwamen van onder den rand te voorschijn.

Tusschen de roode, dikke lippen, die omge-

ven waren door een kortgeknipten, donkeren baard, hield hij een kort pijpje.

De man ledigde met kalme onverschilligheid zijn wijnflesch.

Hij mengde zich niet in de gesprekken, die rondom hem gevoerd werden, hij nam geen deel aan het applaus, dat op de voordrachten volgde en als een der meiden hem een nieuwsgierigen blik toewierp, waarin iets uitdagends lag, keek hij een anderen kant uit.

Tegen halftwaalf werd de deur weer geopend en op den drempel verschenen drie mannen.

Het waren inspecteur Baxter en zijn geleiders.

De komst der beide bekende politie-agenten scheen de stamgasten onrustig te maken en zelfs Pistolet voelde zich geroepen om de heeren, die aan een tafeltje dicht bij het buffet gingen zitten, beleefd tegemoet te gaan.

Nog voordat hij zijn avondgroet had uitgesproken, had hij reeds van een der beambten de geruststellende verzekering ontvangen, dat het bezoek alleen ten doel had een buitenlandsch collega te amuseeren.

Pistolet vertelde dit onder het bedienen aan zijn gasten en weldra heerschte weer algemeene vroolijkheid.

De aanwezige vrouwen alleen keken met groote belangstelling naar den vreemdeling, die onder geleide van twee politie-agenten hier was gekomen en eenige van haar naderden lachend het tafeltje, in de hoop, een glas van den goeden wijn te krijgen, die daar gedronken werd.

En die verwachtingen werden verwezenlijkt.

Galant bood inspecteur Baxter stoelen aan en weldra was hij omringd door een kring van vrouwen, onder wie één, een groote, forsche vrouw, in het bijzonder opviel.

„Kom, Margot, je wilt mij toch niet ontrouw worden?" klonk het schertsend van een der tafeltjes, waar de „vriend" van Margot zat.

De groote vrouw antwoordde:

„Hij is minstens zoo mooi als jij en als hij goed betaalt, wel, waarom dan niet?"

Een luid gelach weerklonk, toen zij op Baxters knie ging zitten en haar volle, vleezige armen om zijn schouders legde.

Dit was echter iets waar Baxter heelemaal niet op gerekend had.

Engelschen en Franschen staan ten opzichte van de andere sexe op een geheel ander standpunt. Een Engelschman zal, al is hij nog zoo uitgelaten en opgewonden door den drank, een vrouw altijd met heel andere oogen bekijken, dan een Franschman.

Het Fransche volk, artistiek en hoffelijk als het is, heeft één groot gebrek, namelijk de groote zinnelijkheid, die in alle lagen der bevolking gemeen goed schijnt te zijn. Op het gebied der zedelijkheid neemt men het in het algemeen in Frankrijk zoo nauw niet.

In dit opzicht levert Frankrijk een groot contrast op met Engeland. De Engelschman is, in het algemeen gesproken, een puritein. Zelfs de Engelsche losbollen zullen in een dronke bui (en dronkenschap is in Engeland een vaak voorkomend verschijnsel in alle standen der maatschappij) zich nimmer de vrijheden veroorloven tegenover een vrouw, die een Franschman zich zelfs, wanneer hij geheel nuchter is, durft te permitteeren.

Het was dus volstrekt niet te verwonderen, dat inspecteur Baxter zich niet op zijn gemak gevoelde. Hij vatte de mentaliteit van deze brutale vrouwen niet, die absoluut en in alle opzichten verschilden van de eenigszins stijve misses van zijn land. Bovendien begreep hij het Fransche argot, dat deze lieden spraken, niet en dit droeg er niet weinig toe bij hem niet op zijn gemak te doen voelen.

Zijn beide geleiders zagen het en probeerden om hem van zijn zwaar „schootkindje” te bevrijden, maar de andere meisjes hielden hen terug met de woorden:

„Och kom, wij doen uw Engelschman immers geen kwaad! Wij willen alleen maar, dat hij zich amuseert!”

De eenzame gast in de werkmansblouse keek glimlachend naar het tooneeltje, want hij zag duidelijk, dat Baxter zich volstrekt niet amuseerde met deze vrouwspersoon, die het hem met haar opdringerigheid meer dan lastig maakte.

Plotseling kwam er beweging in de troep.

Baxter sprong op en zijn beide handen omknelden de polsen van Margot, die in haar vingers een portefeuille hield.

„Geef mijn portefeuille terug!” riep Baxter uit, maar de vrouw had Baxter's eigendom reeds naar het tafeltje geworpen, waar haar „beminde” zat.

Maar nu gebeurde er iets onverwachts.

Bliksemsnel was de man met de werkmansblouse opgesprongen en had de portefeuille in de vlucht gegrepen, doch op hetzelfde oogenblik stormden de gasten van het tafeltje, zes in aantal, op hem aan.

Maar de vreemdeling week niet terug. Terwijl hij met de linkerhand de portefeuille overreikte aan de toegesnelde politie-agenten, hield hij met de rechter de mannen, die hem te lijf wilden, een pistool voor den neus.

„Wie één stap voorwaarts doet, krijgt een kogel door de hersens!” — riep hij uit.

Als aan den grond genageld bleven de Apachen staan en doodsche stilte heerschte een oogenblik in het vertrek.

„Het licht uit! Sla de lampen stuk!”

„Het licht uit!” Sla de lampen stuk!

Toen de vreemdeling die woorden hoorde stak hij snel zijn hand in den zak.

Reeds op hetzelfde oogenblik werden twee lampen gedoofd, en klonk glasgerinkel, maar tezelfdertijd verlichtte een electricische zaklantaarn met helderen schijn het tooneel.

Geen der kerels waagde het, den man, die in dreigende houding tegenover hen stond, te naderen.

Maar Margot, die in het korte oogenblik van duisternis achter hem geslopen was, sprong nu als een tijger op hem en greep met beide handen in den baard.

De man keerde zich om, om de meid van zich af te schudden, maar het was te laat, Margot viel op den grond en trok in haar val een valschen baard, een pruik en de pet van den vreemdeling mee.

Als door den bliksem getroffen staarde Baxter die op den achtergrond gebleven was, naar den man, die zoo dapper zijn partij had gekozen en als een kreet klonk het van zijn lippen:

„Raffles, dat is Raffles! Houdt hem vast!”

Met een „vervloekt!” doofde Raffles, want hij was het, zijn electricisch licht uit, maar reeds hielden de beide reuzenarmen van Pistolet hem omkneld.

„Maakt licht, ik houd hem vast!" schreeuwde Pistolet.

Weldra brandden de lampen weer; Baxter, de beide agenten en de Apachen drongen nu om den man heen, die, zonder zich te kunnen verdedigen, in de armen van den herbergier was geklemd.

De strijd om de portefeuille scheen vergeten te zijn.

Er was nu slechts één ding, dat elks belangstelling gaande hield.

Raffles, de Groote Onbekende, van wien ontelbare legenden de rondte deden, stond te midden van hen.

Zij staarden dien vreemden man aan, die de partij van den Engelschen politiemán tegen hen had gekozen. Zij begrepen van deze daad niets en dat de Engelsche inspecteur al zeer unfair handelde, daar trokken zij zich niet veel van aan. Zij staken geen hand uit om hem te helpen. Wanneer hij die portefeuille niet gegrepen had, dan hadden zij hem met hand en tand verdedigd, dan was hij een der hunnen geweest, nu was hij tegen hen.

„Geef de boeien!" riep Baxter.

Raffles verbleekte.

„Wat, gij wilt mij hier, te midden van de menschen tegen wie ik u heb beschermd, gevangennemen?" riep hij tot Baxter in het Engelsch.

„Dat laat mij koud!" hoonde de detective, „ik ben blij, dat ik je heb, ontsnappen zal je mij niet meer!"

De beide agenten deden den gevangene handboeien aan, zijn voeten werden gebonden en Pistolet, die blij was dat hij de politie een dienst kon bewijzen zonder de Apachen te benadeelen, droeg den weerloozen Raffles de keldertrap op naar een auto, die men gehaald had.

Hierin namen, behalve de gevangene, ook inspecteur Baxter en de beide politie-agenten plaats.

De drie mannen hielden gedurende den rit hun geladen revolvers in de hand, als vreesden zij nog de zelfverdediging van den geboeiden Raffles.

Een blik vol oneindige verachting uit Raffles' oogen trof Baxter.

„Gij zult niet lang plezier hebben van uw vangst — zei hij. — Ik verzeker u, dat ik eerder vrij ben dan gij vermoedt."

„Laat dat rustig aan mij over," antwoordde Baxter. „Dezen keer ontsnap je mij niet, al moest ik je ook aan mijn eigen lichaam vastbinden!"

En steeds verder ging de tocht naar het gerechtsgebouw, waar Raffles, de Groote Onbekende, tegen 1 uur in den morgen werd opgesloten.

VIERDE HOOFDSTUK.

De moord.

In „De Wakende Engel" werd alles weer rustig en gewoon, nadat Raffles was weggebracht. Dergelijke voorvallen zijn voor dit publiek niets buitengewoons. Bloedige gevechten met de politie komen in hun omgeving bijna dagelijks voor en omdat het dezen keer een vreemdeling gold, een man, met wien zij persoonlijk niets te maken hadden, was de oude stemming spoedig weer teruggekeerd.

Tegen twee uur in den morgen begon de

kroeg leeg te loopen, en toen de oude houten klok, die haar eentonig getik deed hooren, twee doffe slagen deed hooren, zette Pistolet nog een groote flesch rooden wijn neer op het tafeltje, waaraan Margot en twee Apachen waren blijven zitten.

Daarop sloot de waard de kelderdeur, draaide een van de beide lampen uit en nam bij het drietal aan het tafeltje plaats.

„Jij hadt ons door die vervloekte portefeuille

van den Engelschman bijna den geheelen avond bedorven", zei Pistolet op ontevreden toon tot Margot.

"Ja, zoo'n stommerik!" meende een der beide Apachen. "Het is de moeite waard, zoo'n uitgehongerde detective te plunderen, als een goed zaakje op je wacht!"

Margot trok zich van deze verwijten niets aan, vooral omdat zij merkte, dat Letourneur, haar minnaar, haar partij trok.

"Laat haar met rust", bromde Letourneur. "Houd op met dat gezanik, het is goed afgelopen en daarmee uit! We hebben nu geen tijd om verwijten te maken, want dat andere geschiedenisje moet om half vijf achter den rug zijn".

De beide anderen schenen dit ook in te zien en Pistolet zei nu tot Margot:

"Nou, wat ben je aan den weet gekomen?"

"Alles, antwoordde het meisje vol zelfvol-doening. "Het zal wel van een leien dakje gaan, maar de oude schijnt iets op zijn geweten te hebben, want ze hebben hem vanmiddag twee agenten in huis gestuurd."

"Vervloekt!" riep de tweede apache, Crachat genaamd, uit.

"Dan kunnen we dus voorloopig niets beginnen," mompelde Pistolet.

"Jawel", viel Margot haastig in. "De beide agenten zijn in het tuinhuis onder dak gebracht en Menuisier's slaapkamer, waar de brandkast staat, bevindt zich aan de voorzijde van het huis. Wat daar gebeurt, kan achter niet gehoord worden!"

En vol trots, omdat haar mededeelingen zoo belangrijk waren, vervolgde zij:

"Jullie weet, dat mijn tante, de oude Coralie, huishoudster is bij Menuisier. Vroeger was zij zijn liefje. Ik bezoek haar zoo eens in het halve jaar. Nu kwam Letourneur op den verstandigen inval, dat bij den oude wel iets te halen zou zijn. Zooals we hadden afgesproken, ben ik er vanmiddag heengegaan. Er is daar iets niet in orde, al weet ik niet precies wat, want tante Coralie weet het ook niet. Ik denk, dat Menuisier een streek heeft uitgehaald, want sinds elf uur vanochtend wordt het achterhuis door twee agenten bewaakt en de oude zelf ligt ziek in bed."

"Blijft de politie er den geheelen nacht?" vroeg Crachat.

"Om de vier uur worden de agenten afgelost", vertelde Margot, "maar in het voorhuis is niets te vreezen, want zij moeten in het tuinhuis blijven."

"Ik begrijp er niets van", zei Pistolet schouderophalend.

Op brutalen toon echter mengde Letourneur zich in het gesprek.

"Wat kan ons dat schelen! Als zij elke vier uur worden afgelost, betreft nu om drie uur een nieuwe wacht het tuinhuis. Daarop wachten wij en dan sluipen we aan de voorzijde het huis binnen."

"Maar hoe zullen we binnenkomen zonder lawaai te maken?" vroeg Crachat.

Op deze vraag scheen Margot gewacht te hebben.

Zij haalde uit den zak van haar rok een bos sleutels te voorschijn.

"Hier", sprak zij, zonder verdere verklaring.

"De huissleutels?" vroeg Pistolet.

Margot knikte bevestigend en vol trots voelde zij de bewonderende blikken van haar makers op zich gericht.

"Ik heb ze van tante Coralie afgenomen zonder dat die oude tang het gemerkt heeft", deelde zij met een gemeen lachje mee.

"Nu, dan durven jullie zeker wel, hè helden!" bromde Letourneur en met een energiek "vooruit!" stond hij op.

De anderen volgden hem, aarzelend weliswaar, maar zonder zich tegen zijn vastberadenheid te durven verzetten.

Pistolet haalde nu een kleine electrische dievenlantaarn te voorschijn, die hij deed ontgloeien. Daarop draaide hij ook de laatste lamp uit en nu ging het gezelschap, de vuile portière op zij schuivend, de keuken binnen, waar zij langs een smal trapje het sous-terrain van het huis bereikten.

Pistolet lichtte hen bij, daarop sloot hij zijn lantaarn, stak die bij zich en opende de buitendeur.

Nu stond het clubje op straat.

"Hebben jullie de gereedschappen?" vroeg Letourneur aan de beide mannen en op hun bevestigend antwoord vervolgde hij:

"Goed, ik heb de sleutels, jullie blijft bij el-

kaar, ik ga met Margot, wij vinden elkaar bij den Arc de Triomphe."

Margot en Letourneur verdwenen in de donkere straat en begaven zich naar de Place de la Bastille.

Daar stonden verscheidene huurrijtuigen, waarvan zij er een namen en tot aan het eind van de Avenue des Champs-Élysées reden.

Te voet gingen zij naar den Arc de Triomphe, in welks donkere schaduw Crachat en Pistolet reeds op hen wachtten.

„Vooruit!" beval Letourneur aan de beide mannen en zonder verder een woord samen te wisselen, liepen zij samen langs de Avenue de Mac Mahon naar de Rue Bayen.

Het huis van Menuisier was reeds op den hoek der straat duidelijk zichtbaar en het moest drie uur zijn, want juist werd de huisdeur geopend en de oude Coralie liet twee agenten uit, die door hun makkers waren afgelost.

Crachat en Pistolet waren naar de overzij van de straat geslopen om niet gezien te worden en Letourneur liep gearmd met Margot verder, als een verliefd paartje op een nachtelijke wandeling.

De beide politieagenten passeerden hen rakelings.

Bij den hoek van de eerstvolgende zijstraat ontmoette het viertal elkaar weer.

Zoo kort mogelijk werd nogmaals overlegd, wat hun te doen stond.

Volgens Margot's meening viel er, bij de doofheid van Coralie, niet te vreezen, dat deze eenig geluid aan de voordeur zou hooren, maar toch was het zaak, deze zoo zacht mogelijk open te sluiten, om niet de nieuwsgierigheid der politieagenten in het tuinhuis op te wekken.

„Dat zal ik wel klaar spelen", sprak Letourneur, terwijl hij een oliespuitje uit een van zijn zakken te voorschijn haalde. Een gedeelte van de olie goot hij in het sleutelgat, stak daarop voorzichtig den sleutel in het gat, draaide dezen onhoorbaar om en opende de deur.

Met ingehouden adem sloop de bende naar binnen, terwijl Letourneur de deur weer sloot.

Het was donker beneden in het huis, slechts in den tuin viel een zwakke lichtstraal door de vensters van het tuinhuis.

„Daar zitten de agenten!" fluisterde Margot. Daarop gaf zij, omdat zij de inrichting van het huis kende, haar minnaar een hand en leidde hem de trap op, die naar de vertrekken van Menuisier voerde.

De anderen volgden terstond.

„Wat moeten wij met de oude Coralie doen?" vroeg Crachat. „Als zij ons ziet, roept zij om hulp."

„Die is er geweest, voordat zij haar muil kan opendoen!" beet Letourneur hem toe.

Daarop haalde hij zijn sleutels te voorschijn om de gangdeur open te sluiten, maar deze moeite kon hij sparen, want de oude Coralie had de deur nog niet op het nachtslot gedaan.

Het viertal betrad nu de gang, maar reeds op den drempel bleven zij staan, want in de keuken brandde licht en bij het fornuis stond, met den rug naar hen toegekeerd, Coralie, die bezig was, het een of ander klaar te maken.

Langzaam sloop Letourneur naar de openstaande keukendeur, alleen Pistolet volgde hem; in zijn rechterhand schitterde een korte dolk.

Toen Letourneur den drempel der keukendeur had bereikt, draaide de oude Coralie zich om.

Haar blik viel op de beide mannen, die in de deuropening stonden.

In groote ontzetting sperde zij haar doffe oogen wijd open, zij wilde schreeuwen, maar reeds was Letourneur op haar toegesprongen, zijn lange, beenige vingers omklemden den mageren hals der oude vrouw.

Een dof geluid kwam van haar lippen.

„Stoot toe!" beval Letourneur, en zonder aarzelen stiet Pistolet den dolk zoover mogelijk in het hart der oude huishoudster.

Coralie's lichaam schokte, haar magere armen, die wanhopige pogingen deden om Letourneurs handen te grijpen, vielen slap neer en haar wijdgeopende oogen bleven met starenden blik op haar moordenaars gericht. Daarop ging nogmaals een rilling door het gehele lichaam en zij was dood.

Letourneur, wiens handen nog steeds den hals der vrouw omspannen hielden, liet het lijk op den vloer zakken en ging met Pistolet naar Margot en Crachat, die bij de keukendeur het tooneel onverschillig hadden gadegeslagen.

„Waar slaapt de oude kerel?" vroeg Letourneur fluisterend.

Margot wees naar een deur aan het eind van de gang.

„Wij mogen niet wachten, tot hij wakker wordt," meende Pistolet, „want als hij schreeuwt, zijn wij verloren!"

„Die wordt stom gemaakt," antwoordde Letourneur, „en jij knapt dat zaakje op, Crachat. Margot blijft bij de deur staan om op te passen, terwijl Pistolet en ik de brandkast openen."

Crachat verbleekte.

„Moet ik den oude koud maken?"

„Lafaard!" bromde Letourneur op minachtenden toon, maar Margot maakte een eind aan het gesprek.

„Laat Crachat maar op den uitkijk staan, ik neem den oude voor mijn rekening. Zoo'n afgeleefden kerel durf ik wel aan!"

Letourneur keek haar aan met een blik vol bewondering. Zij nam Crachat zijn dolk uit de hand en naderde zacht maar vastberaden de deur van Menuisiers slaapkamer.

Terwijl zij de deur opende, verlichtte Pistolet's lantaarn reeds de kamer. In een hoek stond het bed, waarin de woekeraar sliep.

Of liever — hij sliep niet.

Door de gebeurtenissen van den vorigen dag kon hij den slaap niet vatten en toen plotseling een heldere lichtstraal in zijn kamer viel, richtte hij zich met een ruk in zijn bed op.

Voordat hij zich rekenschap kon geven, wie hem in dit ongewone uur kwam storen, voelde hij den last van een zwaar lichaam, dat zich op hem wierp.

Margot was op de borst van den ouden man gesprongen. Met haar linkerhand trachtte zij zijn hoofd in de kussens te drukken, terwijl zij in de andere hand den dolk zwaaide.

Maar de wanhoop gaf den grijsaard onnatuurlijke kracht. Terwijl zijn hijgend gekreun in de kussens verstikt werd, woelden zijn vingers in den zwarten hardos van zijn vijandin. Met de linkerhand greep hij naar het doodend wapen en plotseling had hij de greep beetgepakt.

Met zijn rechterhand rukte hij met alle kracht aan de haren der vrouw, die de tanden op elkaar klemde om het niet uit te gillen van pijn en den dolk losliet.

„Help! kom gauw, de kerel is sterker dan ik dacht!" riep zij met schorre stem tot de anderen en Pistolet en Letourneur snelden naar het bed.

Maar het was te laat.

Menuisier had met zijn linkerhand den dolk vastgegrepen en dezen in Margot's zijde gestooten.

Met een gesmoorden vloek viel Pistolet's vuist nu neer op het hoofd van den woekeraar, die bewusteloos achterover viel. Daarop trok hij het mes uit Margot's wonde en stiet het in het hart van Menuisier.

Letourneur had Margot op den vloer neergelegd en trachtte nu tevergeefs het bloed te stelpen, dat uit de wond stroomde.

„Laat mij", klonk het kermend van de lippen van het meisje.

„Het is met mij gedaan, laat mij stil liggen, neem, wat je pakken kunt en maak, dat je wegkomt".

„Verbind haar wond met een zakdoek", fluisterde Pistolet tot Letourneur. „Ik haal intusschen de brandkast leeg, daarna zullen we zien, hoe wij haar wegbrengen", en dadelijk begon hij zijn plan ten uitvoer te brengen, terwijl Crachat sidderend en hulpeloos op eenigen afstand toekeek, hoe Letourneur zich bezig hield met het stervende meisje.

De oude ijzeren brandkast bood niet veel weerstand. Spoedig sprong het ouderwetsche slot open, maar een nieuwe verrassing wachtte hier den waard van de „Wakende Engel". De kast was leeg, alleen eenige boeken en een pak kwitanties lagen voor hem en hoe nauwkeurig hij met zijn lantaarn ook alles doorzocht, aan geldswaarde was niets te vinden.

Met een woedenden vloek wendde hij zich tot Letourneur, die nog steeds op den grond geknield lag, geen belang meer in de zaak scheen te stellen, daar vóór hem Margot te sterven lag.

„Ga gauw heen, maak dat je wegkomt, laat mij hier", stiet zij er met moeite uit; daarop viel zij achterover en was een lijk.

Letourneur richtte zich op.

„Wij moeten haar meenemen".

„Dat zou nergens toe dienen", antwoordde Pistolet. „Wij kunnen haar toch niet meer levend maken en als wij haar nu hier vandaan

sleepeu, verraden wij onszelf. Laat dat dus en kom mee!"

Alle trots scheen in Letourneur gebroken te zijn; willoos liet hij zich met den van vrees sidderenden Crachat naar buiten schuiven.

Pistolet had nog de tegenwoordigheid van geest, om de gangdeur af te sluiten, opdat het zoo lang mogelijk zou duren, eer de lijken ontdekt werden.

Daarop ging het drietal de trap af naar beneden en nadat zij voorzichtig de huisdeur achter zich in het slot hadden getrokken, stonden zij op straat.

Maar nu be kroop ook Pistolet een groote vrees en, als door duivels achterna gezeten, snelden de drie misdadigers de straten door.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen :

Mary Pickford en
Lillian Gish.

Thans: Constance Talmadge.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Gevangen.

Groote opgewondenheid heerschte den volgenden ochtend in de Fransche hoofdstad. Alle bladen bevatten het bericht, dat de beruchte Lord Lister gevangen genomen was.

Men had hem aangetroffen in een hol van de Apachen en de man, met wiens gevangenneming de politie-autoriteiten van alle beschaafde landen zich reeds maandenlang bezighielden, op wiens hoofd de Londensche politie de som van duizend pond had gezet, die man bevond zich sinds den gepasseerden nacht in de gevangenis van het Parijsche gerechtshof en zou voor de eerste maal voor den rechter van instructie gebracht worden.

Alle couranten bevatten kolommenlange artikelen over de zaak met opvallende, zeer in het oog loopende opschriften.

De camelots, de echte Parijsche courantenverkoopers, maakten uitstekende zaken.

Voor de café's en op de straat, overal trok men hun de couranten uit de handen en de belangstelling van iedereen scheen zich te concentreren op de gevangenneming van dezen geheimzinnigen man.

In alle straten klonk het geroep der camelots: Petit Parisien! Le Journal! Le Temps! L'étoile Française!

In alle straten, behalve in de deftige en voorname wijken, waar men de dagbladen niet op straat koopt om de eenvoudige reden, dat de bewoners daar op een of ander blad zijn geabonneerd en alle édities, dus ook de extra-édities, thuis bezorgd krijgen.

Om deze reden werd dan ook een extra-éditie, die het bericht van de arrestatie van Raffles bevatte, bezorgd aan het huis aan de Avenue du Bois de Boulogne, dat Raffles bewoonde.

Charles Brand, de vertrouwde secretaris en vriend van Raffles, die hier eveneens woonde en wel onder den naam van Mac Allan, ontving het blad terwijl hij zich juist aan de ontbijttafel zette.

Hij wist niets van alles wat er gebeurd was, want het geschreeuw van de courantenjongens werd niet gehoord in deze voorname wijk van de stad.

Wel had hij zijn vriend in twee dagen niet

gesproken, maar daarin lag niets buitengewoons.

Raffles was dikwijls dagen achtereen verdwenen en als hij dan terugkeerde, stelde Brand hem geen enkele onbescheiden vraag omtrent hetgeen er dien tijd geschied was.

Hij wist, dat zijn vriend dat niet gaarne had en dat hij toch wel alles te hooren zou krijgen, wanneer Raffles het oogenblik daartoe gekomen achtte.

Brand nam het nummer van de „Matin" op en vouwde het blad open.

Onmiddellijk viel zijn blik op het opschrift, dat in reuzenletters prijkte boven een artikel, dat de geheele eerste pagina in beslag nam:

Raffles in Parijs gevangen
genomen!

Ontzet sprong hij op. Hij dacht dat zijn hart zou blijven stilstaan. Wat was dat?

Zijn vriend gevangen genomen?

Raffles in handen gevallen van de politie?

Met koortsachtige haast boog hij zich weer over de courant, waarin hij alles las met wat op de zaak betrekking had.

Van Baxter's aanwezigheid in Parijs, van het tooneel dat zich had afgespeeld in de kroeg „De Wakende Engel" . . . . de courant was goed ingelicht; men vertelde, dat Raffles in een cel der gevangenis van het gerechtsgebouw was opgesloten en dien morgen om elf uur voor het eerst voor den rechter van instructie Maitre Bastien gebracht zou worden.

Brand had het geheele artikel gelezen en deed nu zijn best om zijn groote ontroering meester te worden en zijn gedachten te verzamelen.

Hij dacht slechts aan dit eene: hoe het hem mogelijk zou zijn, zijn vriend uit den nood te helpen.

Hij zag nog niet in, hoe hem dit zou kunnen gelukken, maar vóór alles besloot hij, zoo mogelijk, in de nabijheid van Raffles te komen en hij haastte zich om zijn toilet te voltooien en zich naar het Paleis van Justitie te begeven.

Het was bijna elf uur, toen hij het hek bereikte, dat het voorplein van het Parijsche gerechtsgebouw van de straat scheidt.

Een talrijke menigte omringde het gebouw en de naam van Raffles zweefde op aller lippen.

Brand ging naar binnen en behoefde niet lang naar den weg in het gebouw te zoeken, want de stroom van nieuwsgierigen wees hem vanzelf aan, waar het cabinet van den rechter van instructie zich bevond.

Hij liep de gang door, aan wier eind zich het cabinet van maitre Bastien bevond, en nog steeds zonder eigenlijk plan wat hem te doen stond, drong hij langs de groepen nieuwsgierigen, toen hij bij een der vensters inspecteur Baxter zag staan, die omringd was door verscheidene Fransche journalisten.

In een oogwenk rijpte een plan in zijn hersens en zonder langer na te denken, in hoeverre hij het zou kunnen volvoeren, naderde hij de groep bij het raam en, terwijl hij de Parijsche reporters in de rede viel, riep hij in het Engelsch:

„Neem mij niet kwalijk, inspecteur Baxter!"

De Engelsche detective, verrast zijn moedertaal te hooren, wendde zich tot den vreemdeling, doch zonder een vraag af te wachten, vervolgde Brand in het Engelsch:

„Ik ben de Parijsche verslaggever van de „Times" en zou graag eenige bijzonderheden van u weten."

Deze woorden hadden een verrassende uitwerking.

Dadelijk liet Baxter de Fransche journalisten in den steek, om zich uitsluitend tot den vertegenwoordiger van het groote Engelsche blad te wenden.

Zijn ijdelheid was opgewekt en hij zag plotseling de mogelijkheid voor zich, om in het grootste en meest gelezen blad van het Vereenigd Koninkrijk schitterend reclame te maken.

Zonder verdere vragen van Brand af te wachten, ving hij aan hem de meest uitgebreide inlichtingen te verstrekken.

Hij vertelde hem het voorgevallene en eindigde met de woorden:

„Dezen keer heb ik hem vast, daar binnen", hij wees op een deur naast de kamer van den rechter van instructie, door twee agenten bewaakt, „daar zit hij en dezen keer ontsnapt hij mij niet!"

Brand beefde van opwinding en vergat bijna den inspecteur te bedanken.

Daarbinnen, slechts door een dunne deur

van hem gescheiden, zat zijn vriend en hij moest hier buiten wachten, zonder hem te kunnen helpen.

Zelfs zien mocht hij hem niet, geen enkelen blik met hem wisselen.

Maar met goed gespeelde onverschilligheid wendde hij zich weer tot den inspecteur tot wien hij, zoo langs zijn neus weg, zei:

„Ik heb dien Lord Lister eens in Londen gezien. Zou ik mij er even persoonlijk van mogen overtuigen, of hij in dien tijd veel veranderd is?

„O ja, ik kan u wel even binnenbrengen, maar slechts enkele oogenblikken“, antwoordde Baxter, die door zijn welwillendheid een prachtig artikel in de *Times* hoopte te krijgen en, zijn arm door dien van Brand stekende, ging hij met hem naar de deur, waarvoor de twee agenten de wacht hielden.

Raffles had den vreeselijksten nacht van zijn geheele leven doorgebracht.

Toen inspecteur Baxter hem door de Franse agenten van politie in een der cellen van het Paleis van Justitie had laten opsluiten, begon hij in te zien, dat zijn toestand zeer hachelijk was.

Zijn polsen waren geboeid, zijn wapens en alles wat hij verder bezat, was hem afgenomen en toen hij in zijn eenzame cel over zijn lot begon na te denken, zag hij geen kans, dezen keer aan de justitie te ontsnappen.

Zelfs al zou het hem gelukken om de sterke riemen, die de handboeien met elkaar verbonden, los te maken, dan zou hem dat weinig kunnen baten.

Want uit de cel, die bovendien nog voor deze gelegenheid onder bijzonder toezicht stond van een aparte wacht, zou hij toch niet kunnen ontsnappen.

Mistroostig had hij zich op de smalle matras geworpen en had hij getracht te slapen, maar het was hem niet gelukt.

Ontelbare gedachten en plannen gingen door zijn hoofd, maar hij verwierp ze alle dadelijk weer, totdat hij het eindelijk opgaf, zijn hersens verder te kwellen. In stille berusting strekte hij zich uit op de harde legerstede om na te denken over hetgeen hem nu te wachten stond.

Raffles was er de man niet naar, om be-

rouwvol terug te denken aan de dingen, die achter hem lagen.

Hij zou zijn lot dragen en hoopte, dat het toeval, dat hem reeds zoo dikwijls gunstig was geweest, hem ook thans wel weer zou dienen.

Zonder verder over de dingen na te denken had hij, met starende oogen in het donker kijkend, het aanbreken van den dag afgewacht.

Om zeven uur in den morgen bracht een opzichter hem een groote kom koffie met wittebrood. Maar omdat de beambte weigerde, Raffles van zijn boeien te ontdoen, liet de gevangene het ontbijt onaangeroerd en bleef hij rustig wachten, tot men eindelijk kwam om hem te halen.

Twee soldaten liepen met de bajonet op het geweer naast hem, terwijl een opzichter der gevangenis hen vooring om den weg te wijzen.

In de kleine kamer naast het kabinet van den rechter van instructie werd hij binnengebracht. Een bank, die aan den muur was vastgetimmerd, vormde het geheele ameublement en het eenige venster was voorzien van dikke ijzeren tralies.

Met het aanbreken van het daglicht was ook weer de moed van Raffles ontwaakt. Hij zag zijn toestand niet meer zoo hopeloos in en hoopte op zijn goed gesternte, dat hem wel weer uit deze moeilijkheid zou redden.

Met belangstelling keek hij om zich heen. De soldaten gingen de kamer uit en hij bleef alleen. Zonder van zijn plaats op te staan, ging hij het geheele vertrek na. Met zijn valkenoogen onderzocht hij elke plek, mat hij elken hoek. Maar hij moest zich zelf bekennen, dat het vertrek er niet op ingericht was om zijn fantasie te steunen.

De vloer was van hout, de wanden waren gekalkt en de ijzeren tralies waren sterk. Naar buiten zien kon hij niet, want de ruiten van het venster waren van matglas, doch hij vermoedde, dat deze zijde van het gebouw aan de Quai des Orfèvres was gelegen, daar hij meende het groen der boomen vaag achter het venster te zien schemeren.

Wanneer hij straks voor den rechter van instructie zou worden geleid, zou wel blijken of zijn vermoeden waarheid bevatte, want dat vertrek was natuurlijk in de onmiddellijke nabijheid gelegen van dat, waarin hij zich nu be-

vond. Zou hij vanuit dat vertrek kans hebben te ontvluchten ?

In stille, verbeterde woede wrong hij aan de riemen, die zijn polsen verbonden. Als hij zijn handen ten minste maar vrij had, dan zou hij zich niet zoo hulpeloos voelen. Dan zou hij ook meer moed hebben als hij voor den rechter van instructie verscheen.

Hij had nog geen enkel plan gemaakt, hoe hij zich tegenover dezen magistraat zou gedragen en eerst nu begonnen zijn gedachten zich daarmee bezig te houden.

Onverschillig, alsof hij zich in de wachtkamer van een dokter bevond, bleef hij op de bank zitten.

Plotseling werd de deur geopend, de beide wachten traden binnen en — — Raffles durfde zijn oogen niet gelooven — achter den detective van Scotland Yard volgde Charles Brand.

In het eerste oogenblik dacht hij, dat Brand ook in hechtenis was genomen, maar dadelijk daarop begreep hij uit de ongedwongen manier waarop zijn vriend met Baxter sprak, dat het hem gelukt was door de een of andere list hier binnen te komen.

Om zijn vriend, wiens plannen hij niet kende, niet onbewust tegen te werken, bleef Raffles kalm en onverschillig, alsof het binnentreden van dezen persoon hem niet interesseerde.

Hij hoorde Brand vragen, of hij met den gevangene mocht spreken, waarop Baxter zich tot Raffles wendde.

„Raffles, hier is een verslaggever van de *Times*, die je graag een paar vragen zou stellen.”

Onmiddellijk begreep Raffles nu, op welke wijze zijn dappere vriend zich toegang had weten te verschaffen en Brand, die eerst nu de leeren riemen zag, waarmee de handen van zijn vriend samengebonden waren, haalde, terwijl hij een paar onbeduidende vragen deed, een zakmes te voorschijn, opende dat en begon zijn potlood te slijpen.

Plotseling viel het mes op den grond, Brand bukte zich en terwijl zijn linkerhand het wegrollende potlood greep, schoof hij met de andere met een haastige beweging het geopende zakmes onder de bank.

De truc was gelukt, Baxter noch de beide soldaten hadden iets gemerkt, alleen aan Raffles was niets ontgaan en hij zette op zoodanige wijze zijn voeten voor de bank, dat het mes niet toevallig ontdekt kon worden.

Hij hield zich alsof hij niet van plan was te spreken en zei op onvriendelijken toon tot den journalist:

„Mijnheer, ik wensch u geen inlichtingen te verschaffen; voor den rechter van instructie zal ik spreken, eerder niet!”

Baxter troostte Brand door hoonend op te merken:

„Mylord is niet in een goede bui en u begrijpt zeker wel waarom, maar ik zal u later alles vertellen, wat hij aan den rechter van instructie heeft opgebiecht.”

Daarop ging hij met den verslaggever van de *Times* weer heen, terwijl de beide wachten hun post voor de deur weer innamen.

Raffles was wederom alleen.

Nauwelijks was de deur gesloten, of hij viel op de knieën en haalde met zijn samengebonden handen, waarvan hij de vingers gelukkig vrij kon bewegen, het mes van onder de bank te voorschijn, dat daar geopend op den vloer lag.

Hij dacht een oogenblik na, daarop nam hij het heft van het mes in den mond en, terwijl hij het stevig tusschen zijn tanden klemde, schoof hij het scherpe staal tusschen de tamelijk vast aaneengebonden polsen en met een paar krachtige rukken sneed hij de leeren riemen door.

Hij kon zijn armen nu vrij bewegen; wel droeg hij aan iederen pols nog den ijzeren band, maar die hinderden hem niet in zijn bewegingen.

Hij nam het mes, stak het in zijn zak en daar hij op dat oogenblik schreden voor de deur hoorde, drukte hij zijn handen weer tegen elkaar en tegen zijn lichaam aan, zoodat het onmogelijk was om op te merken, dat de riemen doorgesneden waren.

Hij had zich niet vergist.

De deur, die naar het kabinet van den rechter van instructie leidde, werd geopend, de twee soldaten kwamen binnen en namen Raffles mee om verhoord te worden.

ZESDE HOOFDSTUK.

De ontdekking.

De commissaris van politie in de Avenue Niel was zeer gebeten op den heer Menuisier, die in zijn rayon woonde.

Ten gevolge eener zaak, waarvan de rechter van instructie maître Bastien hem de bijzonderheden niet had medegedeeld, moest ter wille van Menuisier bijzonder veel personeel in dienst worden gehouden sinds den vorigen dag.

Een deel van de manschappen moest dag en nacht aan den gewonen dienst worden onttrokken, teneinde den post te bezetten in het tuinhuis van de Rue Bayen.

Het was half elf in den morgen.

De commissaris was juist zijn bureau binnengekomen en bijna op hetzelfde oogenblik kwam van het paleis van justitie het telefonisch bevel om Emile Menuisier dadelijk in hechtenis te nemen en voor den rechter van instructie mr. Bastien te geleiden.

De commissaris hing de telefoon aan den haak en stiet een verwensching uit.

Hij zou het dien Menuisier inpeperen; aan dien kerel zou hij zijn booze bui koelen en, met het doel de inhechtenisneming persoonlijk te leiden, riep hij twee van zijn brigadiers binnen, met wie hij het commissariaat verliet.

Hij belde aan het huis aan de Rue Bayen.

Maar niemand deed open en toen hij eindelijk vol ongeduld hard en aanhoudend op de deur begon te kloppen, naderden schreden en werd deze eindelijk geopend, maar niet door Menuisier of de huishoudster, doch door een der politieagenten, die in het tuinhuis de wacht hielden.

„Hoe komt het, dat gij de deur opendoet?” vroeg de commissaris op onvriendelijken toon, ge moet toch op uw post blijven!”

„Mijnheer de commissaris, daar boven beweegt zich niets”, antwoordde de agent, „zij schijnen vast te slapen, want toen wij kwamen aflossen, heeft onze kameraad ook de deur voor ons moeten openen.”

„Ik zal Menuisier dan in zijn slaapje moeten storen”, bromde de commissaris en, gevolgd door twee brigadiers, ging hij naar boven.

Daar klopte hij weer. Maar hij kreeg geen antwoord, ook niet, toen hij met gebalde vuisten op de deur sloeg.

„Ik denk, dat de kerel heeft begrepen, dat hij niet veilig meer was en 'm gesmeerd heeft!” zei hij tot zijn ondergeschikten en een van hen beiden gaf hij het bevel:

„Haal een smid om de deur te openen!”

De smid kwam met zijn gereedschap.

Eenige minuten later sprong het slot van de deur open en kon de commissaris met de brigadiers binnentreden.

Maar nauwelijks hadden zij eenige schreden afgelegd, of zij bleven vol ontzetting staan.

Door de openstaande keukendeur zagen zij het lijk van de oude Coralie op den steenen vloer liggen.

De commissaris boog zich over het ziellooze lichaam der oude vrouw, maar plotseling weerklonk een doordringende kreet van den anderen kant van de gang.

De beambten keken verschrikt op.

Voor hen stond de smid met uitpuilende oogen. De haren van den man rezen van ontzetting te berge en, over alle leden sidderend en bijna niet in staat een woord te spreken, stamelde hij, terwijl hij naar het uiteinde van de gang wees:

„Daar liggen er nog twee!”

Snel drongen de commissaris en zijn helpers langs den van schrik verlamden smid de slaapkamer van Menuisier binnen.

Het vertrek was in schemerdonker gehuld, de gordijnen waren gesloten en door de verkleurde donkerroode overgordijnen scheen het daglicht slechts flauwtjes naar binnen.

Op het bed kon men duidelijk het lijk van Menuisier onderscheiden. Een uitdrukking van doodsangst lag over de verwrongen trekken en naast het bed lag het lijk van een forsche, jonge vrouw in een plas bloed.

Snel had een der beambten de gordijnen opgehaald en de commissaris kon nu alles beter opnemen.

Uit de monden der beide lijken liepen nog dunne bloedstraaltjes, maar alle leven was uit

de lichamen geweken. Het zou vruchteloos geweest zijn, hier nog te trachten, redding te brengen.

De commissaris van politie was opgestaan. Op het oogenblik had hij totaal vergeten met welk doel hij hier was gekomen. Maar nu herinnerde hij zich weer, dat de rechter van instructie, mr. Bastien op de komst van Menuisier wachtte.

Juist wilde hij zijn ondergeschikten zijn orders geven, toen de oudste der beide brigadiers zich tot hem richtte met de woorden:

„Commissaris, ik ken die vrouw,” en hij wees naar het lichaam van Margot.

„Zoo, wie is zij?” vroeg de commissaris.

„Een prostituée, die bij ons bekend staat onder den naam Margot la Brune, ik heb meer dan eens met haar te maken gehad, toen ik nog in functie was op het commissariaat op de Place de la Bastille.”

„Ga dan dadelijk naar het bureau en deel

den commissaris op de Place de la Bastille mee, dat het lijk van die vrouw hier gevonden is.

„Gij”, en hij wendde zich tot den anderen brigadier, „moet hier in huis blijven met den smid, opdat er geen onnoodig spektakel in de buurt wordt gemaakt.

Ik rijd zelf naar het paleis van justitie, stel den rechter van instructie in kennis van het gebeurde en breng tegelijkertijd rapport uit aan den chef van den veiligheidsdienst.”

Hij nam zijn hoed op en toen hij op den drempel den smid zag staan, die bleek en met angstig verwrongen gelaat naderbij gekomen was, riep hij hem toe:

„Kom kerel, stel je niet zoo kinderachtig aan! Die drie doen je niets meer!”

En zoo snel hij kon, ijlde de commissaris de trap af, om den rechter van instructie te gaan melden, waarom hij het bevel om Menuisier in hechtenis te nemen, niet had kunnen volvoeren.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het verhoor.

Mr. Bastien zat in zijn bureau en naast hem had inspecteur Baxter plaats genomen, toen de deur geopend werd en twee agenten den geboeiden Raffles binnen brachten.

In één oogwenk had Raffles de situatie, waarin hij zich thans bevond, overzien. Het vertrek was half als kantoor half als heerenkamer gemeubeld. Er lag een kleed op den gewreven vloer, terwijl voor het linkerraam de lessenaar van den magistraat was geplaatst. Deze zat achter dit bureau zoodanig, dat het licht van de linkerzijde op het schrijftafelblad viel. Achter den rechter hing een groot schilderij, voorstellende de geblinddoekte Vrouwe Justitia. Voor het rechterraam was een tamelijk groote open ruimte.

Verder bevonden zich in de kamer eenige stoelen en een tafel, benevens een groote boekenkast.

Het kostte Raffles slechts enkele oogenblikken om dit alles op te nemen, maar er was nog méér, dat hem interesseerde.

Op de schrijftafel van den rechter van instructie lag zijn Browning revolver en zijn elektrische zaklantaarn, die men hem had afgenomen en toen mr. Bastien hem verzocht op een stoel, die op eenigen afstand van de schrijftafel stond, plaats te nemen, kon Raffles zich ervan overtuigen, dat de breede ramen van Bastien's particulier kabinet niet getralied waren.

De beide bewakers hadden zich op een

wenk van den rechter verwijderd en terwijl de magistraat, die zijn zenuwachtige opgewondenheid over de belangrijke zaak, die hem be-roemd zou maken, nauwelijks meester was, nog eenigen tijd in de voor hem liggende akten bladerde, keek de gevangene door het venster naar beneden in het troebele water van de Seine. Mr. Bastien nam nu het woord:

„Raffles," begon hij, maar nog voordat hij door kon spreken, viel de gevangene hem in de rede met de woorden:

„Mijn naam en titel is Lord Edward Lister en daar ik, voorloopig tenminste, niet als beklaagde, maar slechts als beschuldigde voor u sta, maak ik er aanspraak op, met mijn titel toesproken te worden."

Raffles sprak deze woorden op kalmen, maar zeer waardigen toon uit. Hij had, terwijl hij daar zat, een idee gekregen, dat hij meende wel te kunnen uitvoeren en dit had zijn zelfbewustzijn en gevoel van eigenwaarde weer zoodanig gesterkt, dat er van zijn moedeloosheid van dien ochtend niet veel meer overgebleven was.

Het was dan ook duidelijk te zien, dat deze woorden niet nalieten indruk te maken op den rechter van instructie, die in zijn loopbaan nog nimmer een gevangene, die zich zoo volkomen als een gentleman gedroeg en zich zoo beschaafd uitdrukte, een verhoor had afgenomen.

Na het uitspreken van de woorden van Raffles bleef het dan ook enkele oogenblikken stil in de kamer, daar zoowel Mr. Bastien als Baxter even perplex stonden.

Mr. Bastien echter was behalve ambitieus ook verstandig en begreep, dat het aan zijn waardigheid niets te kort zou doen, wanneer hij aan den wensch van den gevangene gevolg gaf en, nadat hij zijn verwarring te boven was gekomen, zei hij dan ook:

„Goed, Mylord, dat recht hebt gij. Uw inhechtenisneming geschiedt op verzoek van de Engelsche overheid, wier vertegenwoordiger, hoofd-inspecteur Baxter, daarvan een wettig bewijs in handen heeft.

„Er is hier echter niet alleen sprake van uw uitlevering naar Engeland, dat komt eerst in de tweede plaats, want gij wordt hier verdacht en wel door uw eigen mededeelingen, in Frankrijk een misdaad te hebben gepleegd, die

eerst door de Fransche rechters moet worden gestraft.

„Bekent gij, gisteren een brief aan mijn adres gezonden te hebben, die mededeelingen bevat omtrent uw relaties met den particulier Emile Menuisier in de Rue Bayen en bekent gij verder, op tot dusver niet verklaarde, zeer geheimzinnige wijze het tusschen u en den heer Menuisier gesloten verdrag eveneens gisteren in het tuinhuis in de Rue Bayen gedeponeed te hebben?"

Raffles was gaan zitten. Zijn beide handen hield hij stijf aaneengedrukt tegen zijn over elkaar gekruiste knieën, om op gemakkelijke wijze te verbergen, dat zijn boeien doorgesneden waren.

Glimlachend had hij naar de woorden van den rechter geluisterd en met lichten spot antwoordde hij nu:

„Jawel, Edelachtbare, ik ontken deze dingen niet, ik heb beide brieven bezorgd."

Mr. Bastien keek den gevangene met doordringende blikken aan.

„Mylord, wilt gij mij verklaren, op welke wijze het u gelukte, gisteren in de korte tusschenpoos, in de enkele minuten, gedurende welke de kamer verlaten was, den brief naar binnen te smokkelen?"

„Neen, het spijt mij zeer," antwoordde Raffles lachend en op ironischen toon vervolgde hij:

„Ik wensch mij hierover niet uit te laten en, bovendien, ik zou het mijzelf nimmer vergeven, cher maitre als ik u de gelegenheid ontnam om in deze hoogst eenvoudige zaak uw scherpzinnigheid aan den dag te leggen."

Mr. Bastien begon zich te ergeren.

Hij kon zich deze ironie van den gevangene niet laten welgevallen zonder zich tegenover Baxter, die naast hem zat, belachelijk te maken.

„Spaar uw geestigheden," sprak hij op onbeleefden toon, „en wees zoo goed, mij eenvoudig op mijn vragen te antwoorden."

Raffles bleef kalm glimlachen.

„Cher Maitre," zei Raffles, terwijl hij zijn beenen over elkaar sloeg en zóó volkomen op zijn gemak, alsof hij onder het genot van een sigaret en een goed glas wijn met den magistraat in diens woonvertrek gezellig zat te bab-

belen, in plaats, dat hem een verhoor werd afgenomen en hij op de vragen, die hem werden gesteld, eenvoudig had te antwoorden, — cher maître, U moet zich vooral niet boos maken. Niet alleen dat dit voor een rechter niet past, maar ook omdat u daardoor van mijn medewerking zou worden uitgesloten. Ik ben zeer goed op de hoogte van de Fransche wetten en weet bij voorbeeld heel zeker, dat ik bij dit verhoor niet zelf behoef te antwoorden op uw vragen, zonder dat ik daarbij de hulp van een verdediger heb.

„Verder zou ik door te zwijgen, of mededeelingen te doen, die bezijden de waarheid zijn, u geheel op een verkeerd spoor kunnen brengen. Maar dat wil ik niet. Ik spreek altijd de waarheid, dat zou hoofd-inspecteur Baxter u onmiddellijk kunnen bevestigen. U kunt dus op mijn woorden op aan, alleen, wanneer u mij vragen stelt, die ik niet kan beantwoorden, dan zwijg ik en dat is dunkt mij beter dan u voor te liegen. Zijt ge het daar mede eens, cher maître ?”

„Zeker,” antwoordde Bastien, een beetje uit het veld geslagen door Raffles' groote bekendheid met de Fransche wetten, „en als gij er op staat, zou ik het verhoor moeten afbreken, tot dat een verdediger is gevonden.”

„O neen,” antwoordde Raffles lachend, „ik sta er in 't geheel niet op, ik wilde u alleen aan het verstand brengen dat ik van mijn goed recht op de hoogte ben en voor 't overige kan ik mijzelf wel verdedigen.”

„Zooveel te beter, dan kunnen we doorgaan” klonk het van Bastiens lippen.

„Slechts één ding zou ik u willen verzoeken,” zei Raffles, die van dit gunstige oogenblik gebruik wilde maken, „het is hier ondragelijk heet; misschien is het mogelijk, een venster te openen ?”

Het was een warme zomerdag en in het vertrek heerschte werkelijk een drukkende hitte. Mr. Bastien, die Raffles gaarne door het inwilligen van zulk een nietig verzoek vriendelijk wilde stemmen, stond zelf op om het breede raam te openen.

Toen hij weer op zijn plaats zat, sprak hij tot Raffles:

„Ik heb bevel gegeven om den particulier Menuisier hier in uw tegenwoordigheid te

brengen; hij kan ieder oogenblik verschijnen. Ik denk, dat wij van hem meer zullen vernemen dan uit uw mond.”

„Dat is wel mogelijk,” antwoordde Raffles, „en ik geef u reeds van te voren de verzekering, dat ik de bekentenissen van den heer Menuisier, van welken aard die ook mogen zijn en hoe zeer zij mij zouden bezwaren, niet zal tegenspreken.”

Nu fluisterde Baxter den rechter van instructie eenige woorden in het oor en Bastien sprak weer tot Raffles:

„Ik heb het recht niet, u te ondervragen betreffende datgene, wat gij op Engelschen bodem hebt begaan, ik kan u alleen verzoeken, u daarover vrijwillig uit te laten.”

Met een onverschilligheid, alsof het een salongesprek betrof, antwoordde Raffles:

„Het spijt mij zeer u hierop het antwoord te moeten schuldig blijven. Ik begrijp wel, dat inspecteur Baxter er eenig belang in stelt, die dingen uit mijn eigen mond te vernemen, hoewel hijzelf meermalen een minder nobele rol tegenover mij heeft gespeeld, maar ik zou hier niet graag met mijn daden willen bluffen, daarom kan ik uw verzoek niet inwilligen.”

Op dit oogenblik werd aan de deur, die naar de gang leidde, geklopt en op het luide „binnen” van maître Bastien trad de buiten gevestigde politieagent binnen om den commissaris van de Avenue Niel aan te dienen.

„Aha, die brengt Menuisier mee,” zei Bastien. „Laat maar binnenkomen.”

De agent ging heen en na eenige oogenblikken verscheen de commissaris van politie in de deuropening.

„Nu, waar is de man, dien gij mij zoudt brengen ?” vroeg Bastien

„Edelachtbare, Menuisier is dood.”

„Wat ? Zelfmoord ?” klonk het van Bastiens lippen en ook Raffles keek verbaasd op.

„Neen, Edelachtbare,” sprak de commissaris, „in zijn woning heeft zich vannacht een vreeselijk misdrijf afgespeeld. De oude man en zijn huishoudster zijn naar alle waarschijnlijkheid de slachtoffers geworden van een rooversbende, want ik vond beiden vermoord liggen.

„De brandkast in Menuisiers slaapkamer is opengebroken en naast zijn bed lag een derde lijk op den vloer, een vrouw, die door een van

mijn beampten werd herkend als een bekende prostituée uit de buurt van de Bastille en die bij het commissariaat van politie uit die wijk bekend staat onder den naam Margot la Brune."

Doodelijke stilte heerschte in het vertrek. Men vergat volkomen, dat het hier eigenlijk de zaak Raffles gold; het bericht van den driedubbelen moord had thans op ieders belangstelling beslag gelegd.

Vooraf Raffles interesseerde dit bericht buitengewoon.

De tooneelen, die zich des avonds hadden afgespeeld in de kroeg „De Wakende Engel" trokken bliksemsnel aan zijn geestesoog voorbij.

Bijzonderheden, waaraan hij niet eerder zijn volle aandacht had geschonken, keerden nu in zijn geheugen terug. Woorden en uitroepen, die hij had opgevangen, en waaraan hij geen beteekenis had gehecht, kregen plotseling een groote waarde voor hem.

Hij vergat zijn rol als gevangene en bijna had hij zich verraden door zijn schijnbaar geboeide handen uiteen te spreiden, toen hij de pijnlijke stilte verbrak door aan den commissaris van politie te vragen:

„Hoe ziet die Margot er uit?"

Ook de commissaris vergat geheel, dat een gevangene deze vraag tot hem richtte en hij gaf antwoord.

Hij beschreef de groote, donkere vrouw met haar brutale, wilde schoonheid. Hij schilderde haar zwart haar, dat in zware golven het lage voorhoofd omgaf, haar gevulde, zinnelijke lippen, die nog in den dood bloedrood waren gebleven, die nog in den dood van woeste begeerte hadden gesproken.

Raffles luisterde naar de woorden van den commissaris en met hem luisterden de rechter van instructie en inspecteur Baxter, op wiens gelaat steeds duidelijker een trek van misnoegen zichtbaar werd.

Toen de commissaris had uitgesproken en nog voordat mr. Bastien een vraag kon stellen, sprak Raffles met luide stem:

„Mijnheer de rechter van instructie ik zal u zeggen, wie de moordenaars zijn van den ouden Menuisier en zijn huishoudster!"

Sprakeloos van verbazing staarden mr Bas-

tien, inspecteur Baxter en de commissaris den gevangene aan alsof hij een bovenaardsche verschijning was en beleefd klonk van de lippen van mr. Bastien de vraag:

„Ja, maar Mylord, hoe kunt gij daar iets van weten?"

„Inspecteur Baxter heeft dezelfde gedachten als ik," ving Raffles aan, „ik zie het aan zijn ontroering, hij heeft naar aanleiding van de beschrijving van den commissaris van politie, evenals ik, in de vermoorde Margot la Brune dezelfde vrouwspersoon herkend, die gisteravond in „de Wakende Engel" beproefd heeft, hem zijn portefeuille af te nemen.

„Ik was zoo dwaas, den inspecteur in zijn strijd tegen de schurkenbende bij te staan. In dank daarvoor nam hij mij gevangen. Als uwe agenten zich meester hadden gemaakt van die vrouw, die op heeterdaad als zakkenrolster werd betrapt, dan zouden Menuisier en zijn huishoudster nu nog leven."

Een vragende blik van den rechter van instructie trof den Engelschen detective, wien de verklaringen van Raffles hoogst onaangenaam waren.

„Monsieur l'inspecteur, gelooft gij ook, dat deze Margot la Brune en de vrouw van gisteravond een en dezelfde persoon waren?" vroeg mr. Bastien aan den Engelschman.

„Ja", antwoordde Baxter eenvoudig.

Het was, alsof de rollen omgekeerd waren, alsof de gevangene het onderzoek leidde, de gevangene, naar wien de beampten vol ontzag luisterden.

„Het gaat nu niet meer om Margot", sprak Raffles, „want zij is dood en met haar heeft de justitie niet meer te maken. Laat echter onmiddellijk den waard uit „De Wakende Engel" gevangen nemen. Ik geloof, dat de man Pistolet heet en als de schurk niet medeplichtig in deze misdaad is, dan was hem in elk geval bekend, dat deze zou worden gepleegd. Ik zal u dat dan dadelijk bewijzen.

„Tracht verder twee kerels te pakken te krijgen, die bij Margot behoorden en waarvan de een Letourneur en de andere Crachat werd genoemd."

„Ja, maar ik kan toch maar niet, omdat gij het verlangt . . ." viel mr. Bastien hem op onvasten toon in de rede.

Raffles liet hem niet uitspreken.

„Zoo? maître Bastien, kunt ge dat niet? Nu, dat zult ge zelf wel het beste weten, gij weet beter wat uw plicht in deze is, dan ik, daaraan twijfel ik niet. Maar ik twijfel er ook niet aan, dat U denkt niet tot arrestatie over te kunnen gaan, omdat ge mijn woorden niet gelooft. Als dat zoo is, dan zult ge me ten goede houden, dat ik mijn getuigenis in deze zaak als waardeloos beschouw. Als gij meent aan mijn woorden te moeten twijfelen, dan is er voor U ook verder niets aan gelegen of ik spreek of niet. Dan rust van dit oogenblik af een zegel op mijn lippen en zult ge het zonder mijn medewerking moeten stellen.

Nu wendde Baxter zich tot Bastien:

Het verhaal van den gevangene komt mij zeer logisch voor, maître, ik zou u raden, de genoemde personen te laten arresteeren en ze hier met den gevangene te confronteeren."

„Hebt gij de namen onthouden?" vroeg Bastien aan den commissaris.

De beambte knikte.

„Ik heb ze genoteerd," en hij liet zijn zakboekje zien, waarin hij eenige aantekeningen had gemaakt, terwijl Raffles sprak.

„Tracht dan dadelijk de drie personen in hechtenis te nemen," — ging Bastien voort, — „voorzie u van zooveel hulp als gij noodig oordeelt en breng ze alle drie hier in mijn kabinet."

De commissaris van politie salueerde en ging heen.

In de kamer van den rechter van instructie heerschte eenige oogenblikken een ademlooze stilte, daarop sprak Bastien tot Raffles:

Mylord, door dit bloedig intermezzo treedt uw zaak voorloopig op den achtergrond en zal

ik u eerst morgen een verhoor kunnen afnemen."

Met een beleefden glimlach voor mr. Bastien buigende, antwoordde de groote onbekende: „Ik denk niet, Edelachtbare, dat ik mij morgen nog tot uw beschikking kan stellen."

„Wat beteekent dat?" — vroeg mr. Bastien plotseling vol argwaan.

De rechter keek hem verbaasd aan en ook Baxter was in angstige spanning opgesprongen.

Maar rustig glimlachend vervolgde Raffles: „Ik laat geheel aan u zelf over, heeren om mijn woorden uit te leggen, zooals u het beste voorkomt."

„Probeer niet te ontkomen," sprak Bastien nu op barschen toon, „ik zal er voor zorgen, dat gij voortdurend onder bewaking blijft."

„Ik dank u voor uw vriendelijke waarschuwing," antwoordde Raffles, „maar als gij inlichtingen van mij wenscht omtrent de moordzaak in de Rue Bayen, dan verzoek ik u, die nu te vragen."

„Als de beschuldigten hier gebracht worden, zal ik ze met u confronteeren, tot zolang zult gij in ieder geval geduld moeten hebben."

Mr. Bastien belde en de twee wachten traden binnen.

„Brengt den gevangene in de kamer hiernaast," beval hij hun. „Gij blijft in de kamer en houdt hem onafgebroken in het oog. Gij zijt met uw eigen persoon verantwoordelijk voor hem."

De beide agenten namen Raffles in hun midden en gingen met hem in het andere vertrek, waar de gevangene weer op de bank plaats nam.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De vlucht van Raffles.

In het gerechtsgebouw heerschte groote opwinding. Als een loopend vuurtje hadden zich allerlei berichten verspreid. Berichten, die oncontroleerbaar en dan ook totaal niet te vertrouwen waren. Maar zooals gewoonlijk in dergelijke gevallen, slikte men al dien onzin als zoete koek bij gebrek aan beter.

Dât was zeker: er was iets bizonders aan de hand!

De plotselinge komst van den commissaris van politie had aanleiding gegeven tot de laatste verhalen en nadat de commissaris het kabinet van den rechter van instructie weer had verlaten, om met alle beschikbare agenten, zes

in aantal, het gebouw te verlaten, deden de meest fantastische verhalen omtrent de Raffles-zaak de ronde.

Nu vertelde men, dat de Engelsche Lord Lister niet alléén had gewerkt, maar dat hij een geheel leger van helpers had gehad en dan weer herinnerde iemand uit het publiek zich plotseling, dat hij van een misdaad had gehoord, die nimmer was opgehelderd en waar van de schuld ook op rekening kwam van Raffles en zijn bende.

De journalisten, die doorlopend in de gangen van het gebouw aanwezig waren, begonnen dit verhaal op hun manier uit te werken en pendden voor hun couranten ellenlange verhalen, voor welker deugdelijkheid zij instonden. Steeds kwamen hen nieuwe verrassingen ter oore en de vulpenen vlogen in koortsachtige haast over de bladen van de verslaggeversboekjes, die bij gedeelten door kruiers en loopjongens naar de redacties werden gebracht om nog in de middagbladen te worden opgenomen.

Charles Brand, die de corridors van het Palais van Justitie nog niet had verlaten, werd ongerust door dat gewirwar van allerlei onzinnige berichten.

Zijn angst over het lot van zijn vriend werd grooter, vooral omdat hij niet kon nagaan, in hoeverre de elkaar tegensprekende berichten waarheid behelsden, en daar de handelingen van zijn vriend ook voor hem in de laatste dagen een geheim waren gebleven, pijnigde hij tevergeefs zijn hersens met te bedenken, op welke wijze hij in dezen zou kunnen helpen.

Op het commissariaat van de politie op de Place de la Bastille was men reeds verwittigd van den gewelddadigen dood van Margot, toen de commissaris uit de Avenue Niel binnentrad.

Zijn collega was blijkbaar verrast, toen de ander hem met wiskundige zekerheid de namen van de moordenaars kon mededeelen en met behulp van de wijkagenten werd vastgesteld, dat Letourneur en Crachat, beide oude bekenden van de politie, op een kleine gemeubileerde kamer in de Rue de la Tour St. Jacques woonden.

Het was niet bezwaarlijk, het tweetal daar te overvallen, daarentegen vonden de agenten het een alles behalve aangenaam corvée om zich meester te maken van Pistolet.

De lichaamskrachten van dezen man waren in dat stadsgedeelte alom bekend en als het hem inviel om zich tot het uiterste te verzetten, zou het zeer de vraag zijn of het gelukte den reus levend in handen te krijgen, niet alleen, maar of zij het er zelf levend zouden afbrengen.

Voorzien van wapens en boeien begaf de commissaris van de Avenue Niel zich met zes van de sterkste agenten op weg naar de Rue Popincourt, naar de herberg „De Wakende Engel”, terwijl de commissaris van de Bastille met vier man optrok naar de Rue de la Tour St. Jacques, om zich meester te maken van Letourneur en Crachat.

Toen de politieagenten den ingang van den kelder hadden bereikt, vonden zij de deur gesloten.

De conciërge van het gebouw wees hun den ingang aan den achterkant en op hun lang, aanhoudend kloppen vernamen de agenten eindelijk een geluid, alsof iemand de deur naderde.

De deur werd door een oud, gerimpeld vrouwtje geopend, dat met slaperige oogen den commissaris vroeg, wat hij wenschte.

„Is Pistolet thuis?” vroeg de commissaris.

„Ja, maar hij slaapt nu, wij maken eerst om vier uur open en Pistolet slaapt altijd tot drie.”

„Dan zal hij een beetje vroeger moeten opstaan,” zei de commissaris, terwijl hij de oude vrouw wegduwde.

Hij wilde het liefst den reus in zijn slaap verrassen, want als het hem gelukte, Pistolet in bed te boeien vermeed men een gevecht op leven en dood.

Gevolgd door zijn mannen, daalde hij zoo zacht mogelijk de keldertrap af en toen zij de keuken hadden bereikt, die in schemerdonker was gehuld, vernamen zij in een alcoof het regelmatig, luide snurken van een slapende.

Voorzichtig opende de commissaris de houten deur naar de alcoof.

Daar lag op een veldbed, met alle kleren aan, Pistolet in een diepen slaap.

Het bed stond op éénigen afstand van den muur, zoodat zich aan weerskanten drie agenten konden opstellen, gereed om zich, bij de geringste beweging van den slapende, op hem te werpen.

De commissaris haalde zijn dienstrevolver te voorschijn. Voorzichtig ging hij met het wapen in de rechterhand aan het hoofdeinde van het bed staan, terwijl hij met de linker den slapende heen en weer schudde.

Pistolet opende de oogen.

Zijn verbaasde blik vloog langs de gestalten van de politiemannen, die bij zijn bed stonden en met een vloek wilde hij in de hoogte springen, toen op hetzelfde oogenblik de commissaris hem zijn revolver onder den neus duwde.

„Blijf liggen!" beval de beambte.

„Wat wil je van mij?" klonk het op woedenden toon terug.

„Pistolet," antwoordde de commissaris, „men verdenkt er u van, vannacht den particulier Menuisier en zijn huishoudster in de Rue Bayen vermoord en bestolen te hebben."

De beschuldigde verbleekte en stamelde:

„Ik ben vannacht niet uit geweest, dat kan ik bewijzen."

De commissaris had echter gezien, hoe Pistolet verbleekte en dit onmiskenbare zelfverraad deed hem zijn toevlucht nemen tot een oud middel.

„Het helpt niet of je ontkent!" zei hij. „Crachat en Letourneur hebben alles verraden!"

Een wilde kreet van woede, als van een aangeschoten tijger klonk van Pistolets lippen.

Hij wilde opspringen, maar zes agenten hadden zich reeds op hem geworpen en terwijl de commissaris hem bij de keel pakte en zijn hoofd weer in de kussens teruggedrukte, gelukte het den anderen, den woesteling aan handen en voeten te binden.

Maar zelfs nu nog scheen het onmogelijk den reusachtigen kerel, die zich in machteloze woede van het bed op den grond had laten vallen, naar buiten te dragen.

Hij sloeg en trapte met zijn vastgebonden handen en voeten om zich heen en de beambten durfden hem nauwelijks naderen.

Eindelijk werd hij gerold in de vuile deken, die op zijn bed lag en zoo gelukte het eindelijk, om hem, die nog steeds schreeuwde en tierde, langs de steile keldertrap naar boven te dragen en in den gereedstaanden dievenwagen naar het Paleis van Justitie te voeren.

Intusschen had de commissaris van politie

van de Bastille zijn plicht gedaan in de Rue de la Tour St. Jacques en zijn werk was gemakkelijker geweest dan dat van zijn collega, die Pistolet moest overweldigen.

Crachat, die slapeloos heen en weer woelde op zijn legerstede, had bevend en sidderend ook niet de geringste poging gewaagd, om zich te verzetten.

De handboeien werden hem aangedaan en men liet hem achter onder de bewaking van een politieagent, terwijl de anderen Letourneur gingen opzoeken.

Tegenover dezen jongen man, wiens woestheid bij de politie bekend was, was uiterste voorzichtigheid geraten, want men mocht niet hopen het met hem even gemakkelijk klaar te spelen als met Crachat.

Maar een verrassing wachtte den agenten.

Letourneur, wiens kleine, gedrongen gestalte krachtig genoeg was om zichzelf op voldoende manier tegen een aanval te verdedigen, Letourneur maakte den indruk van groote gevoelloosheid.

Hij was niet verrast, doch scheen het bezoek van de politie te verwachten.

De dood van de vrouw, met wie hij eenige jaren had samengeleefd, had alle energie, die hij anders in groote mate bezat, in hem gedood en zonder weerstand te bieden reikte hij den commissaris van politie zijn handen, om zich te laten boeien.

Bij de voordeur wachtte een tweede gevangswagen, die de beide jonge mannen naar het Paleis van Justitie bracht en toen zij daar onder het gejoel van de menigte uitstapten, kwam daar juist ook het transport van Pistolet aan.

De waard uit „De Wakende Engel" kreeg een nieuwen aanval van woede, toen hij zijn beide makkers zag. Men had hem de boeien van de voeten verwijderd, opdat hij loopen kon. Hij maakte nu een beweging, alsof hij zich op Crachat en Letourneur wilde werpen, maar de agenten, waarbij zich nog verschillende uit het gebouw zelf voegden, hielden hem vast en brachten hem langs de trap naar het kabinet van den rechter van instructie.

Achter hem volgde de troep in wiens midden zich Crachat en Letourneur bevonden.

Toen het drietal geboeid voor Mr. Bastien

stond, moest men, om Pistolet in bedwang te houden, dezen opnieuw de voetboeien aanleggen.

Onophoudelijk schreeuwde hij:

„Ik ben onschuldig, ik heb niets misdaan!" terwijl de beide anderen, zonder een woord te spreken, voor zich uitstaarden.

Mr. Bastien, aan wiens zijde inspecteur Baxter nog steeds zat, had eenigen tijd vol belangstelling naar den woesteling gekeken en, toen deze een oogenblik zweeg, riep hij hem kalm toe:

„Pistolet ik geef je den goeden raad om kalm te blijven; als je onschuldig bent, zal dat spoedig aan het licht komen.

Voorloopig verdenkt men er u van, in den loop van den vorigen nacht alleen of in gezelschap van deze twee (daarbij wees hij op Letourneur en Crachat) den heer Menuisier en zijn huishoudster in de Rue Bayen vermoord te hebben."

„Dat is een leugen!" brulde Pistolet, „ik heb om twee uur mijn herberg gesloten en daarna mijn huis niet meer verlaten, ik kan mijn alibi bewijzen!"

„Zooveel te beter voor u!" sprak de rechter van instructie, „ik zal dadelijk den man voor u brengen, die u beschuldigt," en op bevel van maître Bastien werd Raffles, die zich nog steeds in het aangrenzend vertrek bevond, binnengebracht.

Raffles verscheen en, terwijl hij deed, alsof hij uit veiligheid voor zich zelf zoover mogelijk uit de buurt van Pistolet bleef, naderde hij het openstaande venster.

Hij hield zijn handen nog steeds vast tegen zijn lichaam gedrukt, terwijl zijn doordringende blik onderzoekend langs de drie kerels gleed, die van een zwaar misdrijf werden beschuldigd.

„Herkent gij dien heer?" vroeg de rechter van instructie nu aan Pistolet.

„Dien hebben wij immers gisteren bij ons gevangen genomen. Die andere heer daarginds", en Pistolet wees met het hoofd naar inspecteur Baxter, „vertelde ons, dat hij de Engelsche dief Raffles is."

„Mylord!" — aldus wendde maître Bastien zich nu tot Raffles.

„Wilt gij ons nu uitleggen, welke redenen gij

hebt, om deze lieden van den moord op Menuisier en de oude huishoudster te beschuldigen?"

„Zeer gaarne!" antwoordde Raffles, terwijl hij de schrijftafel van den rechter van instructie en daarmede het openstaande venster nog een paar schreden naderde.

„Ik begaf mij gisteravond tegen halftien in de u bekende vermomming in de onderaardsche kroeg van „de Wakende Engel."

„Ik wist namelijk, dat inspecteur Baxter daar in den loop van den nacht zou verschijnen. Hoe, dat komt er niet op aan, wat ik weten wil, kom ik te weten.

„Mijn eenige bedoeling daarmede was om mijn vriend inspecteur Baxter van dichtbij gade te slaan en hij zou mij nooit herkend hebben als die vrouw mijn valschen baard en pruik niet had afgerukt.

„Toen ik de herberg binnentrad, was er nog vrij weinig publiek, alleen aan een tafeltje dicht bij het mijne zaten deze twee mannen, waarbij de waard af en toe plaats nam.

„Tegen elf uur kwam een groot, fors meisje het lokaal binnen, en zij werd door de weinige gasten die aanwezig waren, als een oude bekende begroet.

„Zij zelf gaf slechts korte antwoorden op de intimiteiten, die men haar toeriep, en ging naar het tafeltje naast mij, waaraan de beide jonge mannen zaten.

„Op dit oogenblik kwam ook de waard er weer bij en ik hoorde duidelijk, dat hij haar vroeg:

„Nu Margot, hoe staat het er mee? Ben je al wat aan den weet gekomen?"

„De waard sprak heel zacht, en bediende zich van de echte boeventaal.

„Ik heb echter een uitstekend gehoor en bovendien spreek ik vloeiend de taal der lieden uit die kringen. Dus ik verstond hem.

„Ook verstond ik, hoe het meisje antwoordde:

„Ik heb het al tegen Letourneur gezegd, de oude ligt ziek te bed en mijn tante Coralie, dien naam hoorde ik zeer duidelijk, is zóó doof, dat zij in 't geheel niets merkt.

„Daarop mengde zich de man, die Letourneur moest zijn, in het gesprek en verklaarde, dat Crachat ook van de partij zou zijn, want dat hij hem had overgehaald."

Mr. Bastien keek de drie misdadigers vragend aan.

„Wat hebt gij op deze beschuldiging te antwoorden?" — vroeg hij, het woord tot hen richtend.

Crachat en Letourneur zwegen, alleen Pistolet brulde:

„De ellendeling liegt! Waarom heeft de schurk het niet reeds gisteravond gezegd, als hij het zoo nauwkeurig heeft gehoord?"

Een blik uit Raffles' oogen boorde zich diep in het van woede verwrongen gelaat van den herbergier en deed dezen onwillekeurig zwijgen.

„Ik heb gisteravond niet gesproken, — hernam Raffles, — omdat ik de beteekenis van hun woorden toen nog niet begreep. Deze werd mij eerst heden duidelijk, toen ik van den moord op Menuisier en diens huishoudster hoorde.

„Voor de rest", en nu wendde Raffles zich tot den rechter van instructie, „moet het gemakkelijk zijn om vast te stellen of de vermoorde huishoudster werkelijk een tante van Margot la Brune is geweest."

Er heerscht een pauze.

Mr. Bastien, die in het opvallende stilzwijgen van Letourneur en Crachat een bewijs voor de juistheid van Raffles' beweringen zag, wendde zich nu tot deze twee.

„Wilt gij door uw stilzwijgen uzelf bezwaren of wilt gij eenige ophelderingen in deze zaak geven?"

Letourneur's mond bleef gesloten. Hij bleef bewegenloos staan.

Een rilling voer door het lichaam van Crachat.

Hij richtte in hulpeloozen angst zijn oogen op den rechter van instructie en haperend klonk het van zijn lippen:

„Ik heb ze niet vermoord, ik heb het niet gedaan!"

Mr. Bastien sprong van zijn stoel op, want hij begreep, dat de jonge man op het punt was, te bekennen.

„Wie dan?" riep hij hem toe. „Wie heeft de moorden begaan?"

Crachat keek schuw om zich heen en verwijderde zich nog een paar schreden van Pistolet en Letourneur.

Hij wierp een angstigen blik op zijn beide makers en met trillende lippen zei hij, bijna fluisterend:

„Ik heb alleen maar aan de deur op wacht gestaan, Pistolet en Letourneur hebben hen doodgestoken."

Een kreet van woede ontsnapte aan de lippen van den herbergier.

Hij wrong aan zijn boeien, wierp zich op den grond, om zoo naar Crachat toe te kruipen, en deze ging vol angst en van top tot teen sidderend, in een hoek staan.

Maar de boeien beletten Pistolet om zijn voornemen uit te voeren; als een enorme vleeschklomp viel hij, brullend van woede, op zij.

„Verrader!" krijschte hij heesch en een stroom van de allergemeenste scheldwoorden kwam uit zijn mond.

Alleen Letourneur stond er onverschillig bij, alsof alles, wat daar rondom hem gebeurde, hem niets aanging.

Aanklacht en bekentenis — alles liet hem koud!

De ontzettende straf, die op de misdaad, waaraan hij medeplichtig was, zou volgen, een straf, die hij zeker niet zou ontloopen, boezemde hem niet den minsten schrik in.

Als droomend staaide hij naar de woeste tooneelen, die zich in dit vertrek afspeelden; al zijn gedachten verwijlden bij zijn gestorven geliefde en nu, nu Margot er niet meer was, was het hem onverschillig, wat er met hem gebeurde.

De rechter van instructie beefde van opgewondenheid; zijn hand kon de pen bijna niet besturen, toen hij de bekentenis van Crachat op protocol bracht.

Doodsche stilte heerschte nu in het vertrek, zelfs Pistolet zweeg.

De toemelooze woede van den eigenaar van „De Wakende Engel" uitte zich niet meer in woorden, doch nog alleen in dreigende blikken, welke hij afwisselend op Raffles en Crachat wierp.

Mr. Bastien was gereed met schrijven en, terwijl hij achterover leunde in zijn stoel, sprak hij:

„Ik zal u nu laten wegbrengen; deze voorloopige bekentenis is mij voldoende. Ik geef u

allen den raad, om niet te trachten de waarheid te verbergen. Morgen zal ik u elk afzonderlijk verhooren en gij, Mylord, zult daarbij tegenwoordig zijn".

Raffles glimlachte ironisch; hij had zijn plan nu vastgesteld en was vast besloten, het ten uitvoer te brengen, want een andere gelegenheid zou hij waarschijnlijk niet meer hebben om te vluchten.

„Het doet mij leed, edelachtbare, ik zal u dat genoeg niet kunnen doen!" — zei hij kalm.

„Gij weigert, om mij de behulpzame hand te bieden bij het ontmaskeren van deze misdadigers?" vroeg Mr. Bastien verbaasd.

„Ik heb alles gezegd, wat ik er van weet," antwoordde Raffles glimlachend, „ik heb u mijn hulp verleend, de moordenaars bevinden zich in handen der justitie en nadat deze man zoeven heeft bekend, kan het niet moeilijk meer zijn, deze zaak tot een goed einde te brengen.

Mijn hulp hebt gij dus niet meer noodig, maar zelfs al zou dit wel het geval zijn, zou ik u tot mijn spijt niet meer van dienst kunnen zijn."

Bij die woorden gleed een glimlach vol hoonende ironie over het gelaat van den spreker.

„Want," vervolgde hij, „ik ben niet van plan om langer hier te blijven!"

„Wat beteekent dat?" riep de rechter van instructie met de grootste verbazing uit, „wilt gij vluchten?"

„Zeker!" antwoordde Raffles met een vriendelijk lachje, „en gij zult mij dat niet kunnen beletten!"

Baxter, die in angstige spanning naar de spottende woorden van zijn vijand had geluisterd, sprong nu naar Raffles toe, want hij vermoedde, dat zijn prooi op het punt stond om hem te ontglippen.

Maar op dit oogenblik gingen de schijnbaar aan elkaar gebonden handen van Raffles uiteen, de Engelsche detective kreeg een vreeslijken stoot in de borst, waardoor hij met geweldige kracht in een hoek van de kamer werd geslingerd.

Daarop snelde Raffles naar de tafel van den rechter van instructie en bliksemsnel, nog voordat deze begreep wat er gebeurde, had de ge-

vangene zijn eigen Browning revolver gegrepen, die men hem den vorigen dag had afgenomen.

Met één enkelen sprong stond Raffles op de vensterbank van het geopende raam.

„Adieu heeren, als gij Raffles ooit weer te pakken mocht krijgen, moet gij hem beter bewaken!" — riep hij uit.

Baxter was weer opgestaan en, hoewel de revolver dreigend op hem was gericht, snelde hij naar het venster, om den vluchteling tegen te houden.

Maar Raffles was hierop voorbereid. Met één beweging had hij het magazijn van de revolver geopend en wierp de patronen, die in zijn hand vielen, uit het venster, toen gooide hij zijn landgenoot het nutteloos geworden wapen voor de voeten, nam een vervaarlijke sprong, alsof hij van een hooge toren in het water dook en sprong regelrecht in de boomen, wier takken zich bijna tot de vensters van het paleis van justitie uitstrekten.

Een geruisch van bladeren weerklonk, de kleine, dunne takken braken onder het gewicht van den watervluggen Raffles, die echter van de buigzaamheid der dikkere takken gebruik maakte, om van tak tot tak lager te springen, tot hij vlak boven de traag voortkabelende golfjes van de Seine zweefde.

Op dat oogenblik had Baxter het raam bereikt en nog juist kon hij zien, hoe zijn gevangene in de troebele golven van de Seine verdween. (Zie het titelblad).

De groote bel van het paleis van justitie begon te luiden en weerklonk door het geheele gebouw.

„Raffles is ontsnapt," klonk het door de gangen, verschillende deuren gingen open en een talrijke menschenmassa onder wie agenten en advocaten snelde in een oogenblik naar de oevers van de rivier, om te zien, waar de vluchteling weer zou komen opduiken.

Maar tevergeefs, geen spoor was van den gentleman-dief te ontdekken.

Raffles had het oogenblik van zijn vlucht nauwkeurig berekend en juist gekozen. Reeds vóór de dieven- en moordenaarsbende naar het cabinet van den rechter van instructie was geleid, had hij gelegenheid gehad om uit het venster, dat op zijn verzoek was geopend, te sprin-

gen, maar hij had dat niet gedaan, omdat hij berekende, dat dan alle aandacht op hem geconcentreerd zou zijn, zoodat het mogelijk geweest was hem na te springen en op te vangen.

Maar terwijl hij zijn laatste woorden maître Bastien toevoegde, had hij gezien, dat een stoomboot langs het paleis van justitie stoomde en bedenkende, dat men in geen geval de dieven en moordenaars van Menuisier alleen zou durven laten, had hij dit oogenblik voor zijn vlucht gekozen.

De gebeurtenissen stelden hem in het gelijk.

De menschen, die op het geroep van „Raffles is ontsnapt!” te hoop liepen hadden hem niet of slechts vluchtig gezien, maar zelfs al

hadden zij hem gekend, dan nog zou niemand hebben kunnen waarnemen, dat een man zich vastklampte aan het kleine bootje, dat bevestigd was aan de passagiersboot, die in de richting naar Point du Jour stoomde. Het gelaat van dien man was verborgen door de kiel van het kleine vaartuigje, dat achter de stoomboot aan dreef; zijn handen omklemden met krachtigen greep het roer, dat door het water gleed.

Zoo ging Raffles, terwijl een onafzienbare menschenmenigte hem tevergeefs zocht en terwijl de tijding van zijn vlucht reeds door de straten van Parijs weerklonk, zijn opnieuw verkregen vrijheid tegemoet.

NEGENDE HOOFDSTUK.

In de vrijheid terug.

De „Mouche”, een der kleine Seine stoombooten, die op geregelde tijden varen ten dienste van het drukke verkeer langs de rivier, gleed voort over de geel-troebele golven en nam koers naar de rechterzijde der rivier om aan den steiger dichtbij het reuzengebouw van het Louvre aan te leggen.

Het kleine sloepje, dat als een notedop op en neer schommelde, volgde alle bewegingen van het schip waaraan het door een stevig touw was verbonden.

Terwijl de „Mouche” aan de kade aanlegde, om daar nieuwe passagiers, die reeds stonden te wachten, op te nemen, schoof het kleine bootje, als door den stroom meegevoerd, vlak langs den oevermuur tot onder de landingsbrug, voor zoover het kabeltouw, waaraan het vast lag, dit veroorloofde.

In het gewoel van het drukke verkeer lette niemand op deze beweging van het kleine vaartuig, dat nu met den voorstevan geheel onder den houten steiger verborgen was.

En toch, als iemand er op dit oogenblik aan had gedacht daaronder eens een kijkje te nemen, die zou een ontdekking hebben gedaan, welke van het allergrootste belang was voor de politie van alle landen, maar vooral voor de Parijsche overheid!

Vanonder de kiel van het bootje kwam zeer

behoedzaam het van water druipende hoofd van een man te voorschijn, wiens verdere lichaam onder de oppervlakte van het water in de rivier verborgen bleef.

Zelfs het hoofd bevond zich nog gedeeltelijk onder water, alleen het gelaat bleef boven.

Het was Raffles!

Hij bevond zich op dat oogenblik niet in den allerprettigsten toestand, want, hoe gemakkelijk het ook voor hem was om op deze manier aan het oog der politie te ontgaan, minder licht zou het hem vallen, weer aan dit koele bad te ontkomen, ten minste als hij het wilde vermijden om dadelijk weer in handen der politie te vallen.

Hier op deze drukke plaats in het midden der stad viel er in het geheel niet aan te denken, om aan land te gaan.

Een druipnat man, die bij klaarlichten dag uit de golven der Seine te voorschijn kwam om zich tusschen de menschen te begeven, zou zoodanig opvallen, dat de agenten van politie, die overal in den omtrek aan het zoeken waren, zeker zoo veel belangstelling voor hem aan den dag zouden leggen, dat zijn vrijheid er weer bij in zou schieten.

Er bleef hem dus niets anders over dan te wachten.

Voorzichtig waagde hij het, vanuit zijn

schuilplaats een blik stroomopwaarts te werpen naar de kade bij het paleis van justitie.

Op dezen tamelijk grooten afstand kon hij niet alles even duidelijk onderscheiden, maar dank zij zijn uitstekende oogen kon de vluchteling toch zien, dat de opgewondenheid van de menigte, die daar saamgestroomd was, door zijn ontsnapping was teweeggebracht.

Hij zag verscheidene hoofden over den kademuur gebogen, om in het water te kijken.

Raffles moest onwillekeurig lachen bij de gedachte aan de verbazing van zijn vriend, inspecteur Baxter, die zijn prooi, welke hij reeds zoo veilig waande, weer voor zijn oogen zag verdwijnen.

Maar de gedachte aan zijn eigen veiligheid liet hem niet veel tijd over om hier stille triomfen te vieren.

Hij hoorde, dat boven zijn hoofd de loopplank weer weggetrokken werd. De „Mouche” had haar passagiers opgenomen en maakte zich gereed om haar weg te vervolgen.

Behoedzaam verborg Raffles zich weer onder de kiel van het bootje. Met zijn beenen omklemde hij de kielstang, zijn handen hielden het roer onder de wateroppervlakte vast en zijn gelaat met groote moeite verborgen houdend onder den rand der boot, zoodat slechts een klein gedeelte boven het water uitkwam, juist genoeg om nog adem te kunnen halen, vervolgde hij zijn tocht door de rivier.

Het verblijf in het water hinderde hem niet.

Integendeel, dat was bij de zwoele temperatuur, welke dien dag heerschte, eerder aangenaam.

Hinderlijk waren alleen zijn kleeren en de vermoeiende houding, die hij moest aannemen om niet te worden opgemerkt.

De vaart duurde meer dan een uur en alleen de korte oogenblikken, waarin de „Mouche” aan de talrijke aanlegplaatsen stillag, gaven hem de gelegenheid om even van houding te veranderen.

Die pauzes gebruikte de niet betalende passagier om zijn ledematen, die stijf en stram werden door de ongewone houding, zooveel mogelijk in beweging te houden.

Zijn plan stond vast. Zoodra de stoomboot de stad verliet, zoodra het schip de landelijke oevers der Seine zou hebben bereikt, daar,

waar inplaats van de hooge steenen kademuuren, die den stroom omgaven, zacht glooiende heuvels en dicht riet de bedding der rivier insloten, zou hij het kleine bootje, dat hem zoo trouw meesleepte, vaarwel zeggen.

Onder water zwemmend, om niet nog in het laatste oogenblik opgemerkt te worden door de bemanning of de passagiers van de „Mouche”, zou hij het riet opzoeken, vanwaar het hem niet moeilijk zou vallen om aan land te komen.

De stoomboot had het Trocadero achter zich, de huizen van Passy gleden langzaam voorbij, de laatste der monumentale bruggen, die binnen de grenzen der stad den stroom kruisen, was reeds gepasseerd en aan beide zijden strekte zich het zonnige landschap uit.

Het beslissende oogenblik was nu gekomen.

Raffles wachtte nog, tot de boot op een bijzonder smal punt van de rivier was gekomen.

Hij moest ervoor zorgen, dat de afstand, dien hij onder water moest door zwemmen, zoo klein mogelijk was, want hoewel hij ervan overtuigd was, tot de goede zwemmers te behooren, moest hij er toch rekening mee houden, dat zijn kleeren zich vol water hadden gezogen en door hun veel grootere zwaarte hem het zwemmen niet gemakkelijker zouden maken.

Hij was er de man niet naar om zich door welke moeite dan ook, als deze onvermijdelijk was, te laten afschrikken, maar ook was hij verstandig en ervaren genoeg om niet uit dwaaze ijdelheid en alleen om te zien, hoever zijn krachten gingen, zichzelf meer in te spannen dan noodig was.

De oevers kwamen nu dicht bij elkaar en het riet, dat langs den rechteroever groeide, kon hoogstens vier of vijf meter van hem verwijderd zijn.

Nog eenmaal haalde Raffles diep adem, daarop liet hij de kleine boot, die hem tot hier had gebracht, met een flinken stoot los en in een paar slagen had hij het dichte riet bereikt.

Voorzichtig zette hij zijn voeten in den weeken bodem, richtte zich op en stak het hoofd boven water.

Door de lange riethalmen zag hij, dat de boot zich verwijderde en hij keek het vaartuig na, totdat het bij de volgende bocht aan zijn oogen onttrokken werd.

Nu kwam het er op aan, op het droge te komen.

De zon was intusschen ondergegaan. Slechts de bleeke stralen van de maan vielen op het aardrijk neer.

Hij beklom den oever en keek om zich heen.

Een lichte plek aan den hemel wees hem, waar de stad lag.

Zoekend liet hij zijn blikken langs het riet gaan en plotseling ontdekte hij, in het groen verborgen, vlak aan den oever een bootje.

Onmiddellijk had hij zijn plan gemaakt.

Hij liep naar het kleine vaartuigje, met een haastige beweging had hij het touw, waaraan het vastlag, losgemaakt en met een sprong zat hij in het bootje.

Snel greep hij de riemen, die in het notedopje lagen en met een paar slagen bevond hij zich weer op de rivier, waar hij dicht langs het hooge riet voortgleed, zoodat hij door dezen natuurlijken muur voor aller blikken verborgen was.

Hij kon niet nagaan, hoe laat het was, want zijn horloge was tengevolge van het binnendringende water blijven staan.

Zoo goed het ging, wrong hij het water uit zijn kleeren, daarop stak hij dwars den stroom over en ging aan land.

Na eenig zoeken vond hij een weg en kwam aan een paar alleenstaande villa's. Het toeval wilde, dat voor een dezer huizen een taxi stil hield, waaruit een heer stapte.

Daar de chauffeur aanstalten maakte om zijn rijtuig te doen keeren, vroeg Raffles of hij van de auto gebruik kon maken om terug te rijden. Daar de chauffeur naar zijn vermomfaaid uiterlijk keek, betaalde hij tien francs vooruit, waarna er geen bezwaar meer scheen te zijn, dat hij instapte.

In een half uur had hij Neuilly bereikt en al heel spoedig ontmoette hij de eerste camelots, die de avondbladen te koop aanboden.

Al dadelijk hoorde hij zijn eigen naam roepen.

Hij hoorde de verkoopers het sensationieus van den dag uitschreeuwen en lachend luisterde hij naar de heesche stemmen:

„De wonderlijke vlucht van den Engelschen meester-dief!”

„De geheimzinnige vlucht van Raffles!”

„Een raadselachtige verdwijning.”

„Waarschijnlijk verdronken in de Seine en door de stroom medegevoerd!”

Het was bijna tien uur, toen Raffles behoedzaam den voortuin van zijn huis in de Avenue du Bois de Boulogne binnensloop.

Haastig snelde hij de trap op en trad zijn studeerkamer binnen.

Met een uitroep van blijde verrassing vloog zijn vriend Brand hem tegemoet. Vol angstige spanning had de trouwe jongen op hem gewacht.

„Dat is weer gelukt!” zei Raffles met een glimlach, „maar ik geloof toch, dat het verstandig van ons zou zijn, voor eenigen tijd afscheid te nemen van Parijs. Men moet nooit met vuur spelen.”

Hij ging zijn kleedkamer binnen, zijn eerste werk was met behulp van een vijl en de assistentie van zijn vriend, de boeien om zijn polsen door te zagen. Toen hij na een half uurtje weer uit zijn kamer te voorschijn kwam, zou niemand, ook inspecteur Baxter niet, in den eleganten man van de wereld John Raffles hebben vermoed, dien hij dienzelfden morgen nog onder zijn eigen veilige bewaking meende te hebben.

De volgende aflevering (Nr. 530) zal bevatten:

DE GESTRAFTE DON JUAN.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885